

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 15

Ο ΥΠΕΡΚΟΒΜΙΟΣ

ΚΟΛΑΣΙΣ Ν° 2

1. Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΣΙ-
ΚΑΓΟ, ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΟΠΟΥ ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟΙ ΠΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΣΧΕΔΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟ-
ΛΙΤΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ. ΕΝΑΣ
ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΕΣΠΕΙΡΕ ΤΟΝ ΤΡΟ-
ΜΟ ΚΑΙ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ ΚΟΛΑΣΙ Ν° 2...

2. Η ΣΑΛΜΥ
ΓΟΥΪΝΤΕΡΣ Η-
ΤΑΝ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛ-
ΛΑ ΜΕ ΠΟΛΥ ΓΕ-
ΡΑ ΝΕΥΡΑ ΚΑΙ
ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΡΡΟ-
ΤΗΜΕΝΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ.
ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΗΣ ΕΙ-
ΧΕ ΣΥΜΒΕΙ ΚΑ-
ΤΙ ΠΑΡΟΜΟΙΟ
Μ'ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΗΣ
ΕΙΣΥΝΕΒΗ ΕΚΕΙΝΟ
ΤΟ ΒΡΑΔΙ... ΕΤΟΙ-
ΜΑΖΟΤΑΝ ΝΑ
ΚΟΙΜΗΘΗ. ΕΠΕΣΕ
ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΠΗΓΕ ΝΑ ΣΒΥ-
ΣΗ ΤΟ ΦΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΑΡΑ

Υποχθόνιοι
Δαίμονες

ΒΑΔΙΖΟΥΝ σιωπηλοί μέσα στην κόλαση των έγκάτων. Τα βήματά τους αντηχούν σαν πιστολιές μέσα στην ανατριχιαστική σιωπή του θανάτου, που επικρατεί εκεί κάτω, πολλές δεκάδες μέτρα κάτω από την επιφάνεια του μεγάλου πλανήτη Κένεμπ.*

Το υπερκόσμιο αγόρι ο Τάν ηγνάνει μπροστά και κρατά στα χέρια του τον χάρτη που του

Προσπαθώντας να εξολοθρεύσουν το Τέρας, που απειλεί να άφανίσει τη φυλή των Έγκάτων του Χούν, οι πέντε ηρωικοί άστροναύτες, πέφτουν σε νέες, τρομερότερες περιπέτειες και αντικρύζουν τον πιο φρικτό θάνατο...

έχει δώσει ο βασιλεύς της φυλής των έγκάτων, Χούν. Μόλο που δεν έχουν ξανακάψει ποτέ έτοιμον τον δρόμο μέσα στις υποχθόνιες σπηλιές και στοές, χωρίς οδηγό, ώστόσο θα μπορούσαν εύκολα να ξαναγυρίσουν στη πόλι του Χούν, μ' αυτόν τον χάρτη που κρατά ο Τάν. Μά οι συνηθικές τώρα είναι τέτοιες που το πράγμα έχει καταντήσει τρομερά δύσκολο. Οι πέντε σύντροφοι δεν φτάνει μόνο να προχωρούν προς την κατεύθυνση της πολιτείας που θέλουν να φθάσουν. Ο Τάν πρέ-

(*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος.

πει να λογαριάσει και την κατεύθυνση που έχει πάρει τώρα το κολλασμένο τέρας που μεταβάλλει τους ανθρώπους σε ανατριχιαστικούς σκελετούς. Πρέπει να υπολογίσει πάνω στον χάρτη που κρατά την ταχύτητα της ημικυκλικής πορείας του και το σημείον που βρίσκεται την κάθε στιγμή και ανάλογα πρέπει όλοένα να αλλάζουν δρόμο και να ξεστρατίζουν από τον σωστό δρόμο σε άλλες σήραγγες των υποχθονίων ρευμάτων, που στον χάρτη είναι σημειωμένες με τη σημείωσι πώς είναι περιοχές ανεξερεύνητες παραμέσα.

Κανείς δεν δείχνει φόβο μ' όλο που ό κίνδυνος τον όποιον αντιμετώπιζουν κάθε στιγμή, είναι κίνδυνος κολασμένος. "Η για την ακρίβεια, φαίνονται να φοβούνται μόνο δυό. Πιο πολύ απ' όλους ό Τάν. Βέβαια δεν φοβάται για τον έαυτό του, ούτε για τη Ρένα. Αυτοί οι δυό αν θάθελαν θα μπορούσαν με τη μαγική και θαυμαστή ιδιότητά τους νάταν κιόλας μακριά από το Τέρας των εγκάτων. Μά φοβάται για τους συντρόφους του, που είναι υποχρεωμένοι να βαδίζουν κοντά στον θάνατο μέσα στη σκοτεινιά των εγκάτων.

Ο δεύτερος που φοβάται είναι ό Τζίτσου. Προχωρεί μουδιασμένος. Κρατάει στο χέρι τον δυνατό φακό του και ρίχνει το φώς του όλόγυρα στρέφοντας και τα όλοστρογγύλα μάτια του προς το μέρος που φέγγει το φώς. Τα πεταχτά χείλια του κουνιώνται αδιάκοπα και δεν παύει ούτε στιγμή να μουρμουρίζει, όπως κά-

νουν όλοι σχεδόν οι μικροί μαύροι του κόσμου.

—Μανούλα μου!, λέει. Δικά του κόκκαλα άσπρα σαν μούρη του, φαίνεσαι σε φώς φανarioύ. Δικά μου, μαύρα σαν δική μου μούρη, δεν φαίνεσαι καθόλου εδώ μέσα, κάτω - κάτω κόλασις! Τί ήθελες, Μάσα Τζόε κι' εσύ, Μάσα Τάν, κατεβούμε έμεις εδώ κάτω, βάλωμε με αυτό μεγάλο και κακό Τέρας, άρέσει τρώει κρέας αφήνει κόκκαλα; Καθόλου καλά δεν έκανες, Μάσα!

Και ύστερα από λίγο:

—Μάσα, Θεός, πολύ άσχηρός, Μάσα! Έπειδή είσαι πολύ λιχούδης, θέλεις όλο τρώς, φύλαξες τέτοιο τέλος εμένα: Σε φάνε άλλοι δής γλύκα, μικρέ, Τζίτσου! *Ω, Μάσα!!

Ο Τάν ξαφνικά σταματά και αυτό κάνει τον άραπάκο να σταματήσει την πολυλογία του, άφου άλλωστε δεν τον άκούει κανένας.

—Άποκλειστήκαμε από τους δρόμους του χάρτη, λέει το γενναίο παιδί στους συντρόφους του.

Τον κυττάζουν με άγωνία.

—Δηλαδή; λέει ό Τζόε.

—Υπάρχει, φυσικά, μέρος να περάσωμε από κοντά από το σημείο που τριγυρίζει αυτό το τέρας, μά δεν θάθελα να περάσωμε καθόλου από κοντά του για τους λόγους που ξέρετε. Προσπαθώ να περάσωμε όσο γίνεται πιο μακρύτερά του.

—Λοιπόν; Πές μας μόνο από που πρέπει να προχωρήσωμε και ξεκινάμε! Μή διστάζης. Ξέρομε όλοι πώς εκείνο που θα πής εσύ είναι το καλύτερο!

—Καλύτερο είσαι αυτό πής

μικρός Τζίπους αυτή φορά!, πετάγεται ο άραπάκος με ύφος όλο σοβαρότητα.

—Και τί λές, φουκαρά μου Τζίπου; τόν ρωτά ή Ντάινα χαμογελώντας μ' όλη την άγωνία της.

—Τζίπους λές γυρίσεις πίσω όλοι έμείς. Πίσω κρατήρα ήφαιστειος! Άνέβεις επάνω, βρης «Σύμπαν Ι», γυρίσης Γή, Μάσα! Γή ώραία φαγητά! Μπορείς τρώς όλη μέρα! Έδώ άνοστα όλα, μίς Ντάινα! Άκόμα Τζίπους, κοντεύεις γίνεις μίζερος! Και από πάνω, άντι φάς, κινδυνεύεις φάνε έσένα! Αυτά όλα λές μικρός Τζίπους!

Ή ιδέα του Τζίπου δέν είναι άσχημη!, λέει ο Τάν διστακτικά. Έκάναμε ό,τι μπορούσαμε. Κανείς δέν θα μάς κατηγορήσει άν φύγωμε πιά, τή στιγμή που διατρέχουμε τόσο τρομερόν κίνδυνο. Άν βέβαια μπορούσε να γίνη να περάσωμε όλοι με τόν τρόπο που είναι εύκολος σ' έμένα και τή Ρένα, τότε θάταν άλλοιώς. Μά έσείς δέν έχετε αυτή τήν ικανότητα και έτσι ο κίνδυνος που διατρέχουμε είναι τρομερός! Ένα από τά δυό πρέπει να κάνωμε: Ή να προχωρήσωμε μπροστά κινδυνεύοντας τή ζωή μας με πολύ λίγες πιθανότητες να γλυτώσωμε ή να γυρίσωμε στον κρατήρα του ήφαιστείου όπως είπε ο Τζίπου. Άν προχωρήσωμε μπροστά είμαστε υποχρεωμένοι να μπορούμε σε περιохές που δέν τίς έχει σημειωμένες ο χάρτης έτους, με μόνο οδηγό μας τήν πυξίδα. Δέν ξέρομε τί κίνδυνοι μπορούν να παρουσιασθούν στον

δρόμο μας. Είμαστε αρκετά καλά όπλισμένοι με τά πιστόλια που μάς έδωσε ο Χούν. Δέν ξέρομε όμως άν ο κίνδυνος που θα συναντήσωμε μπορεί να αντιμετωπισθή με αυτά. Περιμένω να μου πήτε τή γνώμη σας άν θα όπισθοχωρήσωμε ή θα πάμε μπροστά. Όποια και να είναι ή γνώμη σας όμως, πρέπει να παρθή γρήγορα. Τό να μείνωμε περισσότερο σ' αυτό έδώ τό σημείο είναι κι' αυτό επικίνδυνο.

Κανείς δέν μίλησε. Κανείς δέν είχε διάθεσι να είναι αυτός που θα πάρη μιá τόσο σοβαρή απόφασι. Τότε εκείνος που έδωσε τή λύσι έντελώς ξαφνικά, ήταν ο μικρός άραπάκος:

—Έγώ ξέρεις πολύ καλά τί συμβεί!, δηλώνει κατσούφικα. Μάσα Τζόε, πεί τέλος - τέλος! Πάμε μπροστά! Άδικο αφήσεις μιá φυλή κίνδυνο θάνατος! Όλοι άλλοι συμφωνήσης μαζί του, έχτος μικρός Τζίπους! Μικρός Τζίπους όμως, δέν λογαριάζεται κι' έτσι ξεκινήσης μπροστά! Τί καθόμαστε, Μάσα;

—Έχει δικιο ο Τζίπου! λέει ο Τζόε Μάρτιν με μάτια που λάμπουν. Άς μη καθόμαστε λοιπόν! Δέν μπορούμε σ' αλήθεια ν' αφήσωμε να χαθή ένας όλόκληρος λαός, αφού ίσως μπορούμε να βοηθήσωμε. Τό χρέος μας είναι ιερό.

Ξεκινούν. Ό ένθουσιασμός που νοιώθουν όλοι μέσα τους, πώς θυσιάζουν τή ζωή τους για τους άλλους, είναι τόσο μεγάλος, που ξεχνούν ακόμα και τό τελευταίο ίχνος των φόβων τους. Άκόμα και του Τζίπου τά καινούργια

μουρμουρητά είναι πιό αισιόδοξα από τὰ προηούμενα.

—“Ω, Μάσα!”, λέει με καμάρι. Τζίπσους λοιπόν, πολύ ήρωας! Τζίπσους δεν έχεις ξανακούσεις ποτέ για άλλος πιό ήρωας απ’ όσο αυτός ίδιος, Μάσα! Τζίπσους πήρες μεγάλη απόφασις! Και αν σκοτώσης αυτό άτιμο τέρας, Τζίπσους δικαιούται φάει αυτός... καλύτερο κομμάτι!

ΤΑ ΜΕΡΗ που περνούν τώρα είναι πολύ άγριώτερα απ’ όσα περνούσαν μεχρι εδώ. Άκολουθώντας με την πυξίδα μιὰ διεύθυνσι για να βγούν στο μέρος εκείνο των υπογείων διαδρόμων και στοών που είναι ή πολιτεία του Χούν, προ-

χωρούν χωρίς να ξέρουν αν ή κάθε νέα δίοδος που βρίσκουν βγάζει σε άλλην ή είναι αδιέξοδος. Οι σταλακτίτες γίνονται πιό χοντροί και τους φράζουν πολλές φορές έντελώς τον δρόμο, αναγκάζοντάς τους να γυρνούν πίσω και να ακολουθούν άλλη στοά. Μά οι γενναίοι φίλοι δεν απέλπίζονται. Η βόλτα που κάνουν μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά σύμφωνα με τους ύπολογισμούς του Τάν δεν πρέπει να πέσουν πάνω στην πορεία του κολασμένου τέρατος που μιὰ φοβερή έκρηξις δεν στάθηκε ικανή να τὸ έκμηδενίση.

Τὸ ἔδαφος κάτω από τὰ πόδια τους γίνεται ὄλο και πιό

γλυστερό, ανώμαλο και κατηφορικό. Νερά τρέχουν από παντού, από τις ὀρφές των στοών κι από τὰ πλαϊνά τους τοιχώματα και κελλαρίζουν αδιάκοπα μ’ έναν θόρυβο σαν τῆς δυνατῆς βροχῆς που έφτεπει από τον ούρανο στη Γῆ.

Ὁ Τάν δεν παύει ούτε στιγμή να κάνει τους ύπολογισμούς του. Κρατώντας τον χάρτη του Χούν στα χέρια σημειώνει ακόμα και τώρα τὸ σημείο που θα πρέπει πάνω - κάτω νὸ βρίσκονται, αν και έντελώς ύποθετικά. Τὰ μάτια του είναι πάντα γεμάτα ανησυχία και ὄλο κυττούν γύρω του προσπαθώντας να ανακαλύψουν άγνωστες λεπτομέρειες που διαφεύγουν τῆς προσοχῆς των άλλων. Έκεινος ούτε καν έχει ανάγκη από τὸ φῶς του ατομικού του φαναριου για να θαδίζει στα σκοτεινά. Τὰ υπερφυσικά μάτια του, που είναι πιό δυνατά κι από τῆς νυχτερίδας, μπορούν να βλέπουν και μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Και κάποια στιγμή, τὸ υπερκόσμιο άγόρι, παρατηρεῖ στ’ αλήθεια κάτι που του κάνει μεγάλη έντύπωση.

—Παράξενο!, μουρμουρίζει.

Η φωνή του, που είναι ἄθελα δυνατή, ακούγεται και από τον Τζόε, που θαδίζει δίπλα του.

—Τί είναι τὸ παράξενο; ρωτάει ανήσυχα.

—“Ὡς εδώ, ἀποκρίνεται τὸ άγόρι, ὁ τόπος ὄσο πήγαινε και γινόταν άγριώτερος. Άγριώτερος και πιό κατηφορικός. Τώρα και αρκετή ὄρα ὄμως έχει πάψει να είναι κατηφορικός και σιγά - σι-

γὰ παύει νὰ εἶναι καὶ ἄγριος. Δὲν παρατρεῖται κι' ἐσεῖς πῶς οἱ στοῆς μέσα στὶς ὀπίσθες βρισκόμαστε δὲν εἶναι πιὰ τόσο ἀκωνόνιστες ὅσο καὶ πρὶν;

Τὰ φανάρια μὲ τὸ δυνατὸ ἀτομικὸ φῶς κλώθογυρίζουν μέσα στὴν ὑποχθόνια στοὰ καὶ οἱ φωτεινὲς ἐπιφάνειες φωτίζουν τοὺς φαντασμαγορικοὺς θόλους μὲ τοὺς κρεμασμένους σταλακτίτες. Κάτω στὸ ἔδαφος ὁμοῦ δὲν ὑπάρχουν πιὰ σταλαγμίτες καὶ αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ἐντελῶς ἀφύσικο. Μὰ καὶ οἱ σταλακτίτες πού κρέμονται ἀπὸ τὴν φανταστικὴ ὀροφὴ τῆς στοᾶς, δὲν τελειώνουν φυσιολογικὰ σὲ μυτερὲς αἰχμές. Εἶναι σὰν σπασμένες. Σὰν κομμένες ἀπὸ κάποιο χερί, ὅλες στὸ ἴδιο ὕψος, ὅπως τὰ κλαδιά ἐνὸς κλαδεμένου δέντρου.

—Ναί, λέει ἡ μικρὴ ἑλληνοπούλα ἡ Ρένα χωρὶς δισταγμὸ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς τὸ μέρος ὅσο πάει γίνεται καὶ πιὸ ἡμερο. Μὰ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν του ἔτσι. Χέρια ἀνθρώπων τῶν ἐγκάτων αὐτῶν πρέπει νὰ ἔχουν σπάσει τοὺς σταλαγμίτες ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἔχουν σπάσει τὶς μύτες ἀπὸ τοὺς σταλακτίτες. Ἴσως νὰ πλησιάζωμε στὴν πόλιν τοῦ Χοῦν. Δὲν μοιάζει τὸ μέρος αὐτό, ἀλήθεια, μὲ τὰ περὶχωρα τῆς πολιτείας του;

Ὁ Τὰν κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

—Γιὰ νὰ φτάσωμε κοντὰ στὰ περὶχωρα τῆς πολιτείας τοῦ Χοῦν μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς βόλτες καὶ τοὺς σταθμούς πού κάνομε, λέει, θὰ χρειαστοῦν πολλὲς ὥρες. Μὴ ξεχνᾶμε πῶς γιὰ νὰ ἔρθωμε ἀπὸ

τὸν συντομώτερο δρόμο κάναμε ὀχτώ. Τώρα θὰ μᾶς χρειαστοῦν συνολικὰ πάνω ἀπὸ δεκαπέντε καὶ εἶναι ζήτημα ἂν ἔχωμε κάνει τὶς τέσσερις.

—Τότε ἴσως... Ἴσως νὰ ὑπάρχει καμμιά ἄλλη φυλὴ σὲ τούτο τὸ μέρος, λέει ὁ Τζέε.

—Ἡ ἴσως νὰ εἶναι τὸ μέρος

«... Ὁ Τὰν σκύβει καὶ ἡ Ρένα ἀνεβαίνει στὴ ράχη του».

που έχει την κατοικία του αυτό τό... Τέρας!, λέει και η Νταΐνα και ένα ρίγος διαπερνά τις ραχοκοκκαλιές όλων.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ο Τζίτσου με ανησυχία. Πάμε φύγωμε γρήγορα από δω, Μάσα!

— Μή φοβάσαι, Τζίτσου! λέει ο Τάν για να τον καθησυχάση. Δεν φαντάζομαι να είναι αυτή η κατοικία του τέρατος, μα ακόμα και να είναι, αφού το τέρας δεν βρίσκεται εδώ αυτή τη στιγμή τί φοβάσαι;

— Τέρας μπορεί μη είσαι εδώ, Μάσα Τάν!, λέει ο άραπάκος με αμφιβολία και χωρίς να ξηλη συνέλθει από τον φόβο του. "Αν όμως είσαι σπίτι τέρας αυτό εδώ, μπορεί υπάρχουν πολλά - πολλά τερατάκια, φάνε αυτά φτωχός Τζίτσους και εσύς όλους!

Κανείς όμως δεν προλαβαίνει να πη κάτι για να καθησυχάση περισσότερο τον μικρό Τζίτσου, που οι φόβοι του φαίνονται για κάπως υπερβολικοί. Τρομερά ούρλιαχτά ακούγονται μέσα στη φοβερή, υποχθόνια στοά. Πριν κανείς προλάβει να συνέλθει από την άρχικη έκπληξή του, πριν κανείς προλάβει να τραβήξει το πιστόλι από τη θήκη της μέσης του, φρικτοί δαίμονες ξεχύνονται καταπάνω στους πέντε αστροναύτες μας. Χέρια μακριά με γαμφιά νύχια, άπλώνονται με λύσσα και τους άρπάζουν από τὰ μπράτσα, από τὰ πόδια, από τον λαιμό, από παντού. Οί γήϊνοι, τού κάκου άγωνίζονται για να ξεφύγουν. Ο Τάν τού κάκου μεταχειρίζεται τις υπερκόσμιες ικανότητές του και ξεγλιστράει ανάμεσα από τὰ

χέρια τους με τὰ γαμφιά νύχια, για να βρεθεί λίγο παραπέρα μέσα στην ίδια στοά και να τραβήξει τὸ πιστόλι από τη μέση του. Καί στο καινούργιο μέρος που βρίσκεται υπάρχουν δεκάδες από τούς υποχθόνιους αυτούς δαίμονες, που χύνονται καταπάνω του με ξέφρενες φωνές και άπειλητικές διαθέσεις. Τὸ υπερκόσμιο άγόρι καταλαβαίνει ότι για να ξεφύγει αυτός πρέπει να παρατήση μόνους, τούς αγαπημένους του φίλους. Βλέπει πώς και η άφοδη έλληνοπούλα ή Ρένα, βρίσκεται κι' αυτή στα χέρια τών υποχθονίων. Οί τελευταίοι αυτοί τραδούν και τούς πέντε συντρόφους πρὸς τὸ βάθος τῆς στοάς.

"Ολ' αυτά έχουν γίνει με άστραπιαία ταχύτητα. Τὰ όντα αυτά που τούς έπετέθησαν, έχουν ξετρυπώσει από τις πιὸ άπίθανες μεριές σ' όλο τὸ μήκος τῆς στοάς εκείνης. Άκόμα κι' από την όροφή, ανάμεσα από τούς κομμένους σταλακτίτες έπεσαν πολλοί πάνω στους ώμους τών άστροναυτών. Οί γήϊνοι που δεν περίμεναν καθόλου την έπίθεσι, δεν προλαβαίνουν ούτε να κυττάξουν τούς έπίδρομείς. Τώρα μόνο που τούς σέρνουν μαζί τους θά είχαν ίσως μια τέτοια εύκαιρία, μα τώρα δεν μπορούν να τὸ κάνουν, γιατί τὰ φανάρια που κρατούσαν στα χέρια τους, έχουν πέσει κάτω από την πάλη κι' έχουν σθήσει — εκτός κι' αν τάχουν πάρει οί έπίδρομείς. Μόνο ο Τάν με τὸ προνόμιο που έχει να βλέπη μέσα στο σκοτάδι, μπορεί και ξεχωρίζει τὰ πρόσω-

πα και τὰ χαρακτηριστικά τῶν δαιμόνων αὐτῶν. Καὶ βλέπει πὼς σὲ τίποτα δὲν παραλλάζουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χοῦν. Μόνο ἢ ὄψι τους εἶναι πολὺ πιὸ ἀγρια ἀπὸ ἐκείνων καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σὰν εὐθεία γραμμὴ στόμα τους, ξεπετοῦν διὰ σουβλερὰ δόντια πού κάνουν τὴ μορφὴ τους νὰ μοιάζη μὲ πραγματικὴ μορφὴ δαιμόνων.

Ἡ Τερατώδης Θεότης

Ο ΣΟ προχωροῦν, βλέπουν ὄλοι ἀπὸ μακριὰ ἓνα ἀδιόρατο φῶς νὰ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ζωηρό, μέχρι πού φτάνουν σὲ μιὰ πελώρια ὀλο-στρόγγυλη στοά, κατάμεστη ἀπὸ τέτοια τέρατα. Οἱ ἀνθρώποι ἐ-τοῦτοι, πού τὰ χαρακτηριστικά τους, δὲν ἔχουν παρὰ ἐλάχιστη διαφορά ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ Χοῦν, εἶναι ὀλόγυμνοι ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω καὶ μόνο ἓνα πρᾶγμα σὰν προβιά τυλίγει τὴ μέση τους.

Μόλις βλέπουν τοὺς ἄλλους πού φέρνουν μαζί τους τοὺς αἰχμαλώτους, χειρονομοῦν μανιασμένοι καὶ στριγγλίζουν ὑστερικά. Μιά τρομερὴ συναυλία ἀντηχεῖ ἀκόμα τρομερότερα στοὺς ὑποχθόνιους θόλους τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου. Γύρω - γύρω στοὺς πέτρινους τοίχους τῆς πελώριας στοᾶς εἶναι κερφαμένοι μεγάλοι δαυλοὶ καὶ αὐτοὶ εἶναι πού καίνε καὶ σκορπίζουν τὸ φῶς τους.

Τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων ὀρῶνται μὲ μεγαλύτερη μανία, ὅταν οἱ αἰχμαλώτοι φθάνουν στὴ μεγάλη, κυκλικὴ στοά.

—Τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶναι τελείως βάρβαρα, λέει ὁ Τὰν στὴ Ρένα καθὼς τοὺς πηγαίνουν πλάι πλάι. Πρόσεξεξ ὅτι δὲν πήραν ἀπὸ κανέναν τὰ ὄπλα του; Οὔτε ξέρουν, οὔτε καταλαβαίνουν τί πράγματα εἶναι αὐτὰ πού ἔχομε στὴ μέση μας. Αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα γιατί ἂν μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιήσωμε τὰ ὄπλα μας, τοιε θὰ γλυτώσωμε ὄλοι...

—Μποροῦμε νὰ ξεφύγωμε!, λέει ἡ Ρένα μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια. Νὰ βρεθοῦμε σ' ἐκείνη τὴ γωνιά ἀπέναντι καὶ ν' ἀρχίσωμε νὰ πυροβολώμε. Θὰ τοὺς διαλύσωμε ὄλους!

—Θὰ βάλωμε σὲ τρομερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων μας, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀποκρίνεται ὁ Τὰν ἀνήσυχος. Μπορεῖ ἀπὸ τὴ λύσσα τους νὰ τοὺς ξεσκίσουν ἀμέσως μὲ τὰ γαμπὰ νύχια τους. Μπορεῖ ὅμως, ἀκόμα νὰ τοὺς κάνωμε κακὸ καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὰ πιστόλια μας, καθὼς θὰ σημαδεύωμε μὲς στὸν σωρὸ.

—Καὶ τί θὰ κάνωμε;

—Γιὰ τὴν ὥρα θὰ περιμένωμε μόνο...

Κι' ἀλήθεια, τίποτε ἄλλο δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν γιὰ τὴν ὥρα.

Τὰ πλήθη πού τοὺς κρατοῦν αἰχμαλώτους, λυσσομανοῦν στὶς στριγγλιές γύρω τους. Ἐκεῖνοι πού τοὺς κρατοῦν στὰ χέρια τους, τοὺς ὀδηγοῦν σὲ μιὰ γωνιά τῆς πελώριας στοᾶς. Ἐκεῖ πάνω σ' ἓνα μεγάλο λιθάρι, κάθε-ται ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δαίμονες πού ὅπως εἶναι πιὸ σωματώδης καὶ φρικαλέος ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, δὲν χωράει ἀμφιθο-

λίας πώς θάνατι ο άρχηγός. Μποροστά σ' αυτόν πάνε και στήνουν τους πέντε αιχμαλώτους, που τους έχουν δέσει πιστάγκωνα με κάτι γερά, τρίχινα σχοινιά.

Ο γιγαντώσωμος δαίμονας σηκώνεται από τη θέσι του και αρχίζει να φέρη βόλτες γύρω από τους αιχμαλώτους. Τους εξετάζει. Οί άλλοι, που είναι μέσα στη στοά, ξεφωνίζουν. Μιά κραυγή με δυο συλλαβές φεύγει δλοένα από τὰ στόματα όλου του τρομερού πλήθους. Μιά κραυγή πάντα, δλο ή ίδια:

«Τά—ρα! Τά—ρα!»

Η κάθε μία από τις δυο συλλαβές, ξεχωρίζει καθαρά από την άλλη. Ο ύποχθόνιος άρχηγός που τους εξετάζει, δεν φαίνεται αρκετά ίκανοποιημένος.

—Τά—ρα! Τά—ρα!, ξεφωνίζει το πλήθος.

—Τάρα!, λέει στο τέλος και ο άρχηγός και σηκώνει το χέρι του αρχίζοντας να λέη και ένα πλήθος άλλα λόγια, που όμως, κανείς από τους γήινους και ούτε ο Τάν μπορεί να τὰ καταλάβη.

Το υπερκόσμιο άγόρι δεν έχει μαζί του τη θαυμαστή μηχανή του πατέρα του. Θα μπορούσε μ' αυτήν να μάθαινε άμέσως τί πρόκειται να τους κάνουν, όταν εξηγουσε τὰ λόγια που έλεγε ο φρικαλέος άρχηγός, στους δχι καλύτερους ύπηκόους του.

Μόλις ο τελευταίος αυτός άπαγγέλλει με έπισημότητα τη λέξι που φωνάζουν ύστερικά όλοι οί άλλοι, το πλήθος άρπάζει πάλι στα χέρια του τους άστροναύτες

και αρχίζει να προχωρη έξω από τη μεγάλη και φωταγωγημένη στοά.

ΠΕΡΝΟΥΝ πάλι από ύποχθόνιες στοές δλοσκοτεινες. Μόνο ο Τάν μπορεί να διακρίνη τί ύπάρχει δλόγυρά τους, αλλά δεν είναι τίποτε το νέο για να το αναγγείλη στους συντρόφους του. Άλλαλάζουν όλοι εκείνοι οί δαίμονες που έρχονται πίσω τους. Τά κοφτερά τους δόντια είναι τὰ μόνα που διακρίνονται στο σκοτάδι από τους άστροναύτες. Τέλος από μακριά οί τελευταίοι αυτοί δλέπουν πάλι ένα φώς. Βρίσκονται τότε σε μία καινούργια και πελώρια κυκλική αίθουσα, ή μάλλον μία άπέραντη σπηλιά, που βρίσκεται στα έγκατα του Κένεμπ. Και ή σπηλιά αυτή είναι φωταγωγημένη με τον τρόπο που ήταν και ή προηγούμενη, δηλαδή με τὰ άναμμένα δαυλιά στα βράχια τοιχώματα.

Οί πέντε αιχμάλωτοι μπορούν να διακρίνουν πώς ή μισή από τη σπηλιά έτούτη έχει πέτρινο γλιστερό δάπεδο, όπως και όλες οί προηγούμενες μέχρι τώρα, ενώ ή άλλη μισή είναι μιιά μεγάλη ύποχθόνια λίμνη. Τά κατάμυρα νερά της γυαλίζουν παράξενα από το φώς τών δαυλών. Ένα παράξενο συναίσθημα φουσκώνει τις καρδιές τών αιχμαλώτων με άνησυχία. Και δεν άργει να φανή πώς δεν έχουν καθόλου άδικο να άνησυχούν. Οί ύποχθόνιοι δαίμονες δεν στέκονται καθόλου. Μόλις φτάνουν στην δχθη τής ύπόγειας εκείνης λίμνης, πηδούν μερικοί

ἀπ' αὐτοὺς πάνω σὲ μιὰ μικρὴ, ξύλινη σχεδιά, ἀπὸ παλιὰ, σαπισμένα ξύλα. Πάνω στὴ σχεδιά αὐτὴ ὑπάρχει ἕνας πάσσαλος, στὸν ὁποῖον εἶναι μπηγμένο κάθετα ἕνα χοντρὸ μέταλλο. Χωρὶς ἀργοπορία οἱ ἀγριάνθρωποι σέρνουν τὴ Ντάινα πάνω σ' αὐτὴ τὴ σχεδιά καὶ τὴν δένουν στὸν πάσσαλο τόσο γερὰ, πού ἡ δύστυχη νέα δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῆ. Οἱ ὑπόλοιποι παρακολουθοῦν μὲ τρομερὴ ἀγωνία τὴ σκηνὴ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐπέμβουν. Τί σκοπεῖουν ἄραγε νὰ κάνουν στὴ νέα; Ἡ ὑπόγεια λίμνη δὲν φαίνεται νὰ ἔχη καμμιά ἐξοδο ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ μπορῆ νὰ φύγῃ ἡ σχεδιά μαζί μὲ τὴ Ντάινα. Μόνο στὸ βάθος ἀπέναντι ἕνας μεγάλος σκοτεινὸς θόλος. Ἴσως ἀπὸ κεῖ πίσω ὑπάρχει κάποια μυστικὴ ἐξοδος.

Οἱ ὑπαχθόνιοι λύνουν τὸ σχοινὶ πού κρατᾶει τὴ σχεδιά δεμένη πλάι στὸν βράχο τῆς. Τὸ πρωτόγονο πλεούμενο ξεκολλάει ἀπ' αὐτὸν καὶ μαζί μὲ τὴ δεμένη κοπέλλα ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν παράλια.

—Θεέ μου! Τί πρόκειται νὰ τῆς κάνουν; μουμουρίζει ὁ Τζόε μὲ τὰ μάτια γεμάτα φρίκη.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Ἡ κραυγὴ τοῦ μικροῦ Τζίπσον, κραυγὴ ζῶου πού βρίσκεται σὲ μεγάλον κίνδυνο, σχίζει τὴν ἀσμόσφαιρα καὶ σκεπάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλους τοὺς ἄλλους θορύβους ἀπὸ τοὺς ἀλλαγαμοὺς τῶν ἀπολίτιστων ἀγριανθρώπων τῶν ἐγκάτων!

—Παναγίτσα μου! Μπαμπούλας!

Ἡ ἴδια ἡ φρίκη ἀναδύεται ἀ-

πὸ μέσα ἀπὸ τὰ κολασμένα ἐκείνα νερά, μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ. Εἶναι ἕνα πλάσμα τόσο ἀποτρόπαιο, πού καὶ ὁ πιὸ τρομακτικὸς ἐφιάλτης θὰ ὠχριοῦσε μπροστά του. Ἕνα πλάσμα πού τὸ ἔχει γεννήσει ἡ ἴδια ἡ κόλασις καὶ τὸ ἀνάθρεψαν οἱ σατανάδες, μὰ εἶναι τόσο ἀπίθανα κολασμένο,

«... Ὑψώνει τὸ πιστόλι του καὶ πατᾶ τὴ σκανδάλη...»

πού το έδιωξαν από την κόλασι μέσα, γιατί δεν μπορούσαν να το βλέπουν ούτε αυτοί!

Είναι ένα τεράστιο, γυναικείο κεφάλι με μακρυά μαλλιά και όλοκόκκινα, σαν φωτιά μάτια. Οι κόρες των κόκκινων ματιών του είναι κίτρινες, γεμάτες λύσσα. Το πρόσωπο αυτό έχει χρώμα πράσινο και είναι γεμάτο με μεγάλα κόκκινα σπυριά. Για να καταλάβει κανείς πόσο τεράστιο είναι αυτό το κεφάλι, φτάνει να σκεφθεί μονάχα πώς το καθένα από τα δυό του μάτια, είναι μεγαλύτερο σε μέγεθος από το κεφάλιλόκληρο ενός ανθρώπου! Το στόμα της κολασμένης μορφής είναι τόσο φρικαλέο και τεράστιο, πού θα μπορούσε να καταπιεί όλοκληρη τη Ντάινα πού μαζί με τη σχεδία της, ζυγώνει άργα - άργα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλιού.

Τὸ τερατώδες αὐτὸ κεφάλι εἶναι τὸ μισὸ μόνον ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, καὶ γεμίζει ὀλόκληρον ἐκεῖνοι τὸν σκοτεινὸν ἄντρο πού οἱ πέντε φίλοι ἔχουν δὴ νὰ ὑπάρχη στὸ βάθος τῆς ὑποχθόνιας λίμνης. Ἀπὸ τὴ μύτη καὶ κάτω εἶναι βυθισμένο μέσα στὸ νερὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διακρίνει κανεὶς. Καὶ τὸ φρικτότερο ἀπ' ὅλα εἶναι πὼς δὲν φαίνεται γιὰ κάποιον εἰδωλο κατασκευασμένο ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐκεῖνους ὑποχθόνιους δαίμονες. Φαίνεται γιὰ κάτι τὸ ζωντανὸ καὶ τὸ κολασμένο! Τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα κατ' εὐθείαν μέσα στὰ μάτια τῆς αἰχμάλωτης Ντάινας, πού λίγο - λίγο ζυγώνει κοντὰ του, δεμένη πά-

νω στὴν πρωτόγονη σχεδία...(*)).

Τρομεροὶ ἀλλάλαγοι ἀκούγονται ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶναι τὸ πλήθος τῶν δαιμόνων τῶν ἐγκάτων καὶ κρατοῦν αἰχμαλώτους τοὺς ὑπόλοιπους ἀστροναύτες. Ὁ Τάν καταλαβαίνει πὼς πρέπει νὰ δράση κεραυνοβόλα, ἀλλοιῶς ἡ Ντάινα θὰ χαθῆ. Ἔχει καταλάβει πὼς τὸ ἐφιαλτικὸ τέρας θὰ εἶναι κάποια τρομερὴ θεοῦ τῶν πρωτογόνων ἐκείνων ἀνθρώπων πού θὰ τοῦ προσφέρουν κάθε τόσο θυσίες γιὰ νὰ μὴν ἀφανίση τὸ γένος τους. Θυμάται τὶς κραυγὲς «Τά—ρα, Τά—ρα» πού στρίγγιζαν ὅλοι μαζί πρὶν τοὺς ὀδηγήσουν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ δγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ δνομα ἐκείνης τῆς φρικαλέας Θεάς. Πρέπει νὰ κἀνη τὸ γρηγορώτερο νὰ τὴν ἐξολοθρεύσῃ. Μὰ γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ αὐτὸ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ μπορέσῃ νὰ λύσῃ τὰ χέρια τῆς κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολο.

Μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ πολὺ εὐκόλα ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνου τοῦ πρωτόγονου πού τὸν κρατᾷ καὶ νὰ ὑλοποιηθῆ σὲ μιὰν ἄλλη γωνία τῶν ἐγκάτων, μὰ κι' ἐκεῖ πάλι δεμένος θὰ εἶναι.

Ἄξαφνα θυμάται τὴν προηγούμενη στοὰ, στὴν ὁποῖαν βρισκόνταν, ἐκεῖ πού τοὺς εἶχαν παρουσιάσει στὸν τρομερὸ βισιλιὰ τους οἱ ὑποχθόνιοι. Θυμάται πὼς καὶ σ' ἐκείνη τὴ σπηλιὰ γύρω - γύρω σ' ὅλους τοὺς βράχινους τοίχους τῆς ὑπάρχουν ἀναμμένοι δαυλοὶ. Δὲν χάνει καιρὸ. Κυττάζοντας γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ πρὸς

(*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

τό μέρος της Ντάϊνας για να υπολογίσει πόσον καιρό έχει ακόμα μέχρι να φτάσει στο στόμα του τρομερού τέρατος που την περιμένει, καρφώνει ύστερα τα μάτια του μέσα στα υποχθόνια νερά της λίμνης και... βρίσκεται μέσα στην έρημη στοά που βρίσκονταν όλοι λίγο πιδό πριν μαζι με όλον τον βάρβαρο λαό των αγριανθρώπων των εγγάτων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ πράγμα που βλέπει είναι η

Ρένα! 'Η μικρή έλληνοπούλα μέσα στον τρόπο της για την τύχη της Ντάϊνας, έχει κάνει κι' αυτή την ίδια σκέψη με τον Τάν. Και το μόνο μέσον που βρήκε κι' αυτή για να μπορέσει να λύσει τα δεσμά της, είναι οι δαυλοί που βρίσκονται στερεωμένοι σ' έτούτη την υποχθόνια αίθουσα.

Είναι εύχης έργον που βρέθηκαν και οι δυο μαζί τη δύσκολη έτούτη στιγμή. Οί δαυλοί είναι ψηλά και έτσι που είναι δεμένοι χειροπόδαρα, και οι δυο τους, θα ήταν πολύ δύσκολο να μπορέσουν να φτάσουν για να κόψουν τα σχοινιά που τους δένουν τα χέρια, στις φλόγες τους. 'Ωστόσο τώρα χωρίς καμιά καθυστέρηση ο Τάν σκύβει και η Ρένα ανεβαίνει στη ράχη του. Φτάνει στον δαυλό και βάζει τα χέρια της πάνω από τη φωτιά για να κόψη

τα σχοινιά. Μαζι με τα σχοινιά καίγεται και η σάρκα της, μα η γενναία έλληνοπούλα, δεν βγάζει μιλιά από το στέμα της. Δεν κάνει ούτε μιιά γκριμάτσα, που να δείχνη τους πόνους της. Ξέρει πως η ζωή της Ντάϊνας κινδυνεύει να χαθή από στιγμή σε στιγμή και πως οι πόνοι οι δικοί της είναι μηδέν μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο.

Τα σχοινιά κόβονται. 'Η Ρένα πηδάει κάτω από την πλάτη του αγοριού χωρίς χασομέρι. Μ' όλο που τα χέρια της την πονούν τρομερά, λύνει γρήγορα - γρήγορα τα σχοινιά που δένουν τα χέρια του Τάν. Μετά και οι δυο μαζί λύνουν κι' εκείνα που τους κρατούν αιχμάλωτα τα πόδια. Είναι πιιά έτοιμοι. Δεν στέκουν να πούν ούτε λέξι. Δεν έχουν τον καιρό να καταστρώσουν σχέδια. Τη στιγμή τούτη μπορεί η Ντάϊνα να βρίσκεται μπροστά στο στόμα της φρικτής θεότητας που οι αγριάνθρωποι την ονομάζουν Τάρα. Πρώτα πρέπει να ξαναγυρίσουν κοντά της και ύστερα βλέπουν τί θα κάνουν. 'Ωστόσο ο Τάν, που το μυαλό του δουλεύει με την ταχύτητα της άστραπής, προλαβαίνει να φωνάξη στη Ρένα:

—'Εσὺ στη σχεδιά!

'Η έλληνοπούλα καταλαβαίνει. Μέσα σε μισό χιλιοστό του δευτερολέπτου, ξαναβρίσκονται και οι δυο τους στην καταχθόνια λίμνη, απ' όπου δεν έχουν περάσει ούτε δεκαπέντε δευτερόλεπτα από τη στιγμή που εξαφανίστηκαν.

'Η Ρένα ύλοποιείται πάνω στη

σχεδία, δίπλα στη Νταΐνα, που δέν απέχει πιά παρά μερικά μόνο μέτρα από το εφιαλτικό τέρας που περιμένει να την κατασπαράξει. Ο Τάν, βρίσκεται λίγο πιο πίσω από τη μεγάλη συγκέντρωση των άγριανθρώπων, που είναι άναστατωμένοι.

Φοβερός θόρυβος και φασαρία, γίνεται στο ύποχθονιο σπήλαιο, μπροστά στη λίμνη με το άπαισιο, τερατώδες κεφάλι. Οι πρωτόγονοι χαλούν τον κόσμο. Οι μισοί απ' αυτούς ξεφωνίζουν κατατρομαγμένοι και κατασαστισμένοι και κάνουν τρελλές χειρονομίες γεμάτες φόβο και έκπληξι. Οι άλλοι μισοί ούτε ξέρουν, ούτε μπορούν να καταλάβουν τί συμβαίνει. Οι πρώτοι ξεφωνίζουν για το εξωφρενικό γι' αυτούς γεγονός, ότι ο Τάν και η Ρένα εξαφανίστηκαν ξαφνικά μέσα από τα χέρια τους, εκεί που τους κρατούσαν δεμένους. Εκείνοι που ήσαν γύρω τους και έχουν αντιληφθή το άπιστευτο γεγονός φωνάζουν και τρέχουν κι' αυτοί μαζί τους δλόγυρα με τα ψαρίσια μάτια τους γουρλωμένα. Οι άλλοι, που μέσα στην τρομερή όχλοβοή προσπαθούν να ακούσουν τί συμβαίνει, δέν τὰ καταφέρνουν και φωνάζουν κι' αυτοί ξέφρενοι προσπαθώντας να επιβάλουν την ήσυχία, με αποτέλεσμα να χαλάει περισσότερο ο κόσμος.

Η Ρένα ακούει όλες αυτές τις

τερατώδεις ίαχές σαν νάναι καμιά απόμακρη βοή, άσχετη έντελώς μ' αυτήν, Η θέσις που δρίσκεται ή Νταΐνα τη στιγμή τούτη, είναι τόσο τραγική, που ή μικρή έλληνοπούλα δέν έχει καιρό να σκεφθή για τους άλλους. Τραβάει το πιστόλι των ανθρώπων του Χούν, που κρέμεται από τη θήκη της μέσης της και το στρέφει καταπάνω στο τερατώδες κεφάλι.

Τη στιγμή αυτή, δυο φοβερά και κολασμένα χέρια με άρπакτικά νύχια στίς άκρες τους, βγαίνουν από τὰ νερά που γυαλίζουν αλλόκοτα. Τὰ όστεώδη, μακρυά δάχτυλά τους απλώνονται προς το μέρος της Νταΐνας και της Ρένας.

Τὰ νερά έχουν χαμηλώσει με έναν άνεξήγητο τρόπο και το στόμα του τέρατος, πελώριο, με σουβλερά δόντια, είναι δλάνοιχτο. Μιά κολασμένη, σφριχτή άνάτα βγαίνει απ' αυτό: Τὰ κόκκινα σαν αίμα μάτια του με τις κίτρινες κόρες, κυττάζουν με λύσσα και βουλιμία τὰ δυο μικρά πλάσματα της Γης.

Από την άλλη μεριά, οι ύποχθονιοι δαίμονες έχουν ανακαλύψει τον Τάν και όρμουñ με άλλαλαγμούς έναντιον του για να τον συλλάβουν και πάλι. Το γενναίο παιδι, όμως, δέν έχει σκοπό να τους αφήσει να τὸ πετύχουν αυτό γιατί τότε κι' ο ίδιος — που ίσως τον έκτελέσουν επί τόπου — αλλά προπάντων όλοι του οι σύντροφοι θάναι σίγουρα καταδικασμένοι σε θάνατο. Με τον μαγικό του τρόπο εξαφανίζεται για δεύτερη φορά μπροστά τους και φανερώνεται στην άλλη άκρη της

υποχθόνιας σπηλιάς, όπου δέν υπάρχει κανείς από τους πρωτόγονους. Οί τελευταίοι αυτοί μπροστά στη νέα εξάφάνισι που έγινε εμπρός σε όλων τὰ μάτια, ξέσπουν σε μανιώδεις έκδηλώσεις. 'Ο Τάν καταλαβαίνει πώς ή ζωή τών φίλων του Τζόε και Τζίσπυ, που τους κρατούν ακόμα στα χέρια τους οί άγριάνθρωποι, κινδυνεύει σοβαρά.

Πραγματικά οί υποχθόνιοι που τους φρουρούν εκδηλώνουν άπειλητικές διαθέσεις έναντίον τους. Πάνω από τὸ κεφάλι του Τζόε Μάρτιν ύψώνεται ένα μεταλλικό, αίχμηρὸ αντικείμενο που άστράφτει στο φῶς τών πυρσῶν.

'Η Ρένα στο μεταξύ αυτό δέν χάνει τὸν καιρὸ της. Τὰ χέρια του κολασμένου ὄντος με τὴν μορφή της γυναίκας και τὰ μάτια του σατανά, είναι πολὺ κοντὰ στην Ντάιντα και σ' αυτήν. 'Η γεναία ἑλληνοπούλα δέν χάνει στιγμή. Τὸ χέρι της τινάζεται πρὸς τὴν θήκη που κρέμεται στη μέση της και προβάλλει ἀπὸ κει με τὸ πιστόλι της. Πατάει ἀδίστακτα τὴ σκανδάλη. Μιά φλόγα βγαίνει ἀπὸ τὴν κάνη. Κάτι σαν ὑγρὸ πῦρ έκσφεντονίζεται ἀπὸ αὐτὴν και πέφτει πάνω στο μέτωπο του τέρατος. 'Ολη του ή κολασμένη ἐπιφάνεια παίρνει φωτιά. Τὰ φρικιαστικά, γιγαντιαία χέρια ἀποτραβιώνται σπαράζοντας ἀνατριχιαστικά.

Τὰ νερά ἀνεβαίνουν γρήγορα. Καλύπτουν πάλι τὸ στόμα του τέρατος και ὅλο και προχωροῦν πρὸς τ' ἀπάνω. Μὰ φαίνεται καθαρά πια πὸς τὸ τελευταίο αὐτὸ δέν μπορεί νὰ γλυτώσει με τίπο-

τα. Φοβεροί σπασμοί ταραίζουν τὸ κολασμένο κεφάλι. Οί φλόγες που πετοῦν ψηλά γλείφουν τὴν ὀροφή της σπηλιάς ἐνῶ οί ἄλλες που βρίσκονται κοντὰ στην ἐπιφάνεια του νεροῦ τσιτσιρίζουν ἀηδιαστικά ἐρχόμενες σε ἐπαφή με αὐτό.

'Η Ρένα με ταχύτατες κινήσεις σκύβει και βάζοντας στη θήκη τὸ πιστόλι της, αρχίζει νὰ λύνη τὰ δεσμά που κρατοῦν τὴ Ντάιννα.

Τὸ ἐφιαλτικό κεφάλι σιγά - σιγά βυθίζεται τσιρίζοντας ἀπαίσια μέσα στα νερά. 'Ασπροι ἀφροί ἀναπηδοῦν ὀλόγυρά του και τὸ σκεπάζουν.

'Ο Τάν δέν μπορεί νὰ ἀφήσει αὐτὸ τὸ δολοφονικό χέρι νὰ κατέβη πάνω ἀπὸ τὸν Τζόε, γιατί ξέρει πὸς αὐτὸ θὰ σημάνη τὸ τέλος της ζωής του ἡρωϊκοῦ πράκτορος της 'Εφ Μπι 'Αί. Στο χέρι του κάνει ὡς δια μαγείας τὴν ἐμφάνισι του τὸ πιστόλι που του ἔχει δωρίσει ὁ Χούν, ὁ ἄρχοντας τών υποχθονίων. Πατάει τὴ σκανδάλη και τὸ ὑγρὸ πῦρ ἐξακοντίζεται καταπάνω στὸν ἀγριάνθρωπο που ἀπειλεῖ τὴ ζωή του Τζόε.

'Ο πρωτόγονος γίνεται ὀλος μιὰ φλόγα. 'Αφήνει ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτὸ που σκεπάζει ὅλα τὰ ἄλλα οὐρλιαχτὰ που ἀντηχοῦν ἀπὸ ὦρα στα καταχθόνια. 'Ο Τάν δέν ἔχει καιρὸ νὰ χάσει. Ξέρει πὸς τώρα που σκότωσε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄπειρους ἐχθρούς τους, ὀλοι ὁ ἄλλοι θὰ ἐξαγριωθοῦν και θὰ γίνουν ακόμα πιὸ ἐπικίνδυνοι. Μ' ἕνα ἀπὸ τὰ φανταστικά πηδημάτά του βρίσκεται δίπλα στὸν Τζόε πρὶν κανεῖς προλάβη νὰ

συνέλθη από την έκπληξί του. Ή γροθιά του βυθίζεται με τρομερή όρμη μέσα στο στομάχι του πιό κοντινού πρωτογόνου και ο τελευταίος αυτός ξεπλώνεται άναίσθητος κατά γήη με μιὰ κραυγή λύσασ. 'Ο Τάν μ' ένα μαχαίρι που έχει τραβήξει άστραπιαία από μιὰ θήκη τής μέσης του, σκύβει και κόβει τὰ σχοινιά που δένουν τόν Τζόε. "Υστερα γυρίζει νά άντιμετωπίσει τήν έπίθεσι τών δαιμόνων.

Ή φυγή

Ο Ι ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΙ όρμουν ήδη με άσυγκράτητη λύσσα προς τὸ μέρος που βρίσκεται ο Τάν, ανάμεσα στον Τζόε Μάρτιν και στον μικρό Τζίψου.

Τὸ υπερκόσμιο άγόρι δέν χάνει τήν ψυχραιμία του. Ύψώνει τὸ πιστόλι του και πατά τή σκανδάλη. Μά δέν σημαδεύει καταπάνω στο πλήθος. Ξέρει πῶς στο βάθος οί βάρβαροι εκείνοι άνθρωποι δέν φταίνε τίποτα. Τὸ πρωτόγονο μυαλό τους δέν μπορεί νά ξεχωρίση τὸ καλό από τὸ κακό. Και ὅπως φαίνεται τὸ άποτρόπαιο εκείνο τέρας, τούς έξανάγκαζε τόν καιρό νά τοῦ πηγαίνουν θύματα για νά τρέφεται και ἴσως πολλές φορές νά έτρωγε πολλούς και άπ' αυτούς τούς ἴδιους, γιατί ὁ σεβασμός που ἔδειχναν τόνε ὦρα οί άγριάνθρωποι τών έγκάτων για τὸ τέρας αυτό, ήταν παθολογικός.

Τὸ υπερκόσμιο άγόρι ρίχνει τὸ ὑγρὸν πῦρ τοῦ πιστολιοῦ του λί-

γα μέτρα μπροστά στα πόδια του, πάνω στην ὑγρή και σκληρή γή. Τρομερές φλόγες ὑψώνονται σαν ένα άδιαπέραστο φράγμα ανάμεσα σε αυτόν και τούς δυὸ συντρόφους του από τή μιὰ μεριά και στοὺς τρομεροὺς ὑποχθόνιους από τήν ἄλλη. "Άλλα, τρομερώτερα από κάθε ἄλλη φορά ούρλιαχτά άκούγονται πίσω από τις φλόγες. Σαν τὰ άγρια θηρία ἔτσι και οί βάρβαροι και πρωτόγονοι ἔτοῦτοι άνθρωποι τρέμουν τή φωτιά. "Ίσως ποτέ δέν ἔχουν δὴ τόσο μεγάλη φωτιά και μάλιστα νά καίγεται τὸ ἴδιο τὸ ἔδαφος μπροστά στα πόδια τους. 'Ο Τάν δέν παύει νά πατά τή σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, και τὸ ὑγρὸ πῦρ δέν παύει νά έξακοντίζεται από τήν κίνηση τοῦ τελευταίου και νά χύνεται κάτω. Οί φλόγες τοῦ φράγματος που τὸν χωρίζουν από τὸ πλήθος τών ὑποχθόνιων γιγαντώνονται. Γεμίζουν ὀλόκληρη τήν ὑπόγεια στοά. Γλείφουν τήν ὀροφή της και ἔχουν τόσο τρομερή θερμότητα που κοκκινίζουν τούς βράχους και τούς κάνουν νά αρχίζουν νά λιώνουν.

Οί άγριάνθρωποι δέν μπορούν νά συγκρατήσουν περισσότερο τὸν τρόμο τους. "Έχουν δὴ και τήν τρομερή Θεά τους τήν Τάρα νά χάνεται μέσα στις φλόγες και νοιώθουν ἱερὸ δέος νά τούς πλημμυρίση. Μὲ ἱαχὲς γεμάτες άπόγνωσι και τρόμο, χάνονται τρέχοντας μέσα στα σκοτάδια τών έγκάτων.

'Ο Τάν χωρίς νά χάση καιρό ἔλευθερώνει και τὸν Τζίψου, ενώ ὁ Τζόε κυττάζει νά δὴ τί άπόγιαναν ἢ Ρένα με τή Ντάινα. Οί

δυο κοπέλλες βρίσκονται ακόμα πάνω στη μισοσκαπισμένη σχεδιά που ήταν αιχμάλωτη ή δεύτερη. 'Η σχεδιά προχωρεί με ταχύτητα που διαρκώς μεγαλώνει προς τον θόλο, στον όποιον μερικά λεπτά πριν βρισκόταν εκείνο το αποτρόπαιο κεφάλι της υποχθόνιας Θεάς.

—Δεν μπορείτε να γυρίσετε τη σχεδιά προς τα εδώ; φωνάζει ο Τζόε που βλέπει με ανησυχία πώς οι δυο κοπέλλες απομακρύνονται συνεχώς από την άκκη των βράχων.

—Δεν υπάρχει τίποτε εδώ πάνω με το οποίο να μπορέσω να τη διευθύνω!, αποκρίνεται η Ντάινα. Φαίνεται πώς κάποιο ρεύμα μάς τραβά προς τον θόλο αυτόν. Θα έρθωμε κολυμπώντας ως εκεί.

—'Οχι! 'Ισως είναι επικίνδυνο!, φωνάζει ο Τζόε. 'Η Ρένα μπορεί να γυρίσει πίσω, μα για σένα είναι επικίνδυνο! Δεν ξέρουμε τί τέρατα μπορεί να υπάρχουν μέσα σ' αυτά τα νερά!

—Και τί θα κάνωμε;

Για μια στιγμή μένει αναποφάσιτος ο πράκτωρ της 'Εφ Μπι 'Αϊ και ο Τάν, που έχει τελειώσει με τον Τζίτσου, στέκεται κι' αυτός πλάι του και σιωπά περιμένοντάς τον να πάρη μια απόφαση.

—Θα κολυμπήσω εγώ!, λέει ο Τζόε. 'Εχετε τα πιστόλια σας έτοιμα μόλις δήτε τίποτε το ύποπτο να τού ρίξετε!

'Ετοιμάζεται να πέση στο νερό, δένοντας την άκρη του σχοινοβίου που πρό ολίγου του έδενε

τα χέρια και τα πόδια, με την άκρη εκείνου που έδενε τον Τζίτσου. 'Υστερα περνάει το σχοινί στη μέση του και δίνει την άλλη του άκρη στον Τάν.

—'Όταν φτάσω, θα με τραβήξει τε να φέρωμε τη σχεδιά ως εδώ.

—'Εν τάξει, λέει ο Τάν.

'Ο Τζόε βουτάει. Κολυμπάει σαν το δελφίνι. Τα άτσαλένια μπράτσα του σπρώχνουν το νερό προς τα πίσω και πετούν άφρους που αστράφτουν στις πελώριες φλόγες της φωτιάς που έχει ανάψει ο Τάν κοντά στην παραλία, και δεν έχουν σβήσει ακόμα.

—'Τώρα θγει μεγάλο - μεγάλο παλαμίδα από μέσα θάλασσα, φάει Μάσα Τζόε!, φωνάζει ο μικρός Τζίτσου, που ανησυχεί τρομερά.

'Ο Τάν όμως που όπως πάντα το μυαλό του πάει μακρύτερα απ' όλων των άλλων, τον καθησυχάζει:

—Μη φοβάσαι!, του λέει. Ούτε μεγάλο, ούτε μικρό... παλαμίδα δεν πρόκειται να υπάρξη σ' έτούτο εδώ το μέρος! 'Εδώ που βρισκόταν εκείνο το φοβερό

τερας που σκοτωσε η Γενα, δεν θα τολμούσε να εμφανισθῆ κανένα άλλο ζωντανό!

Κι' ἔχει δικιο — ὅπως πάντα — τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Ὁ Τζόε φτάνει χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο στὴ σχεδιά καὶ ἀναρριχᾶται ἀπάνω. Δένει τὸ σχοινὶ ποὺ κουβαλάει μαζί του πάνω στὸν πάσαλό της καὶ ὁ Τάν μαζί με τὸν Τζίπσου ἀρχίζουν νὰ τραβοῦν.

Η ΣΧΕΔΙΑ ὀλοένα πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ παιδιῶν. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Τζόε, ἡ Ντάινα καὶ ἡ Ρένα ἔχουν πατήσει τὸ πόδι τους στὰ βράχια, μετὰ ἀπὸ τόσες δραματικές περιπέτειες καὶ βρίσκονται καὶ πάλι συγκεντρωμένοι ὅλοι μαζί.

— Ἄς τοῦ δίνουμε ἀπὸ δῶ τὸ γρηγορώτερο, λέει ὁ Τζόε Μάρτιν. Δὲν μᾶς μένει καιρὸς γιὰ λόγια. Μόνο ὅταν ἀπομακρυνθοῦμε μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος κι' ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ φυλὴ τῶν ἀγριανθρώπων, μόνον τότε θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω. Μὰ τὸν Θεό, φοβήθηκα! Πρῶτὴ φορὰ μου σκίρτησε ἔτσι ἡ καρδιά μου, ἀν-κρῦζον-

τας ἐκεῖνο το σιασολικο κεφαλι!

— Καὶ ἦταν καὶ γυναίκα!, λέει ὁ Τζίπσου με θαυμασμό. Ποτέ, Μάσα Τζόε, Τζίπσου δὲν ἤθελες εἶναι ἀντρας αὐτῆς... κυρίας!

Μ' ὅλη τὴ δραματικὴ κατάστασι, ὅλοι γελοῦν με τὴν πρωτότυπη ἰδέα τοῦ Τζίπσου. Ὁ Τζόε λέει πάλι:

— Ἄς φύγωμε ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ ἤρθαμε. Ὅταν κρατᾶμε στὰ χέρια τὰ πιστόλια μας καὶ εἴμαστε προσεχτικοί, σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ὑποχθόνιους φίλους μας δὲν θὰ κἀν ὄρεξι νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ.

— Νομίζω, μ' ὄλο ποὺ κι' ἐγὼ θάθελα νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ κολασμένο μέρος, λέει ὁ Τάν, πὼς δὲν μπορούμε νὰ ξεναφύγωμε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤρθαμε. Οἱ ὑποχθόνιοι βρίσκονται στὸ βασίλειό τους. Τὰ βράχια αὐτὰ εἶναι γεμᾶτα μικρὲς σπηλιὲς μέσα στὶς ὁποῖες μπορούν νὰ κρύβωνται δεκάδες ἀπὸ δαύτους. Μπορεῖ νὰ μᾶς στείλουν τὸν θάνατο μέσα ἀπ' αὐτὲς τὶς σπηλιὲς μ' ἓνα ἀκόντιο ἢ με μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ κεφάλι. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ περάσωμε ἀνάμεσά τους.

— Καὶ τότε, τί ἄλλο μπορούμε νὰ κάνωμε;

Ὁ Τάν εἶπε:

— Καθὼς εἶδαμε, ἡ λίμνη ἐτούτῃ δὲν εἶναι λίμνη. Γιὰ νὰ ὑπάρχη αὐτὸ τὸ ρεῦμα, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὶν τὴ σχεδιά, θὰ πῆ πὼς ἀπὸ κάπου φεύγει ὄλο αὐτὸ τὸ νερό. Καὶ φεύγει ἀπὸ κείνον τὸν θόλο, πέρα, ἀφοῦ ἡ σχεδιά τραβοῦσε γραμμὴ πρὸς τὰ ἐ-

«... Την ίδια στιγμή ή Ρένα πυροδότησε τὸ τέρας...»

κει. Λοιπόν λέω να ανεβούμε στη σχεδία και να αφήσουμε τὸ ρεύμα να μᾶς ὀδηγήσει...

Ὁ Τζὸε κυττάζει τὸ ἀγόρι ἀνήσυχος. Ἄν ἐπρόκειτο μόνο γι' αὐτὸν ποῦ ἡ περιπέτεια τὸν ξετρελλώνει ὅσο τίποτε ἄλλο, δὲν θὰ δίσταζε οὔτε στιγμή νὰ ἀκολουθήσει τὴν ἰδέα τοῦ Τάν. Μὰ ἔχει μαζί του καὶ δυὸ κοπέλλες καὶ τὸν μικρὸ ἀραπάκο Τζίψου, ποῦ δὲν φταίνει τίποτα γιὰ τὴν δική τους τὴν τόλμη, ποῦ ἴσως εἶναι τρέλλα.

Μὰ ὁ Τάν ποῦ καταλαβαίνει τοὺς φόβους του ἀπὸ τὴν ἐκφρασί του, διαίχεται νὰ προσθήσει:

—Δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνόητη πράξι, κύριε Μάρτιν. Ναὶ μὲν δὲν ξέρομε ποῦ θὰ μᾶς θγάλη αὐτὸ τὸ μυστικὸ ρεύμα, μὰ ξέρομε μερικά ἄλλα πράγματα, ποῦ λένε πὼς τὸ πιὸ συνετὸ ἀπ' ὅλα εἶναι αὐτό: Πρῶτα - πρῶτα, ἔχομε χάσει τὰ πράγματά μας. Ὁ χάρτης ποῦ κυττούσα τὴν ὥρα ποῦ μᾶς ἐπετέθησαν οἱ δαίμονες αὐτοὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ χάθηκε. Γιὰ νὰ ψάξωμε νὰ τὸν ξαναβροῦμε ἀποκλείεται γιὰτὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς βάλει σὲ πολὺ σοβαροὺς κινδύνους. Δεύτερον ὅλα τὰ φανάρια μας χάθηκαν κι' αὐτὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό μου μονάχα, ποῦ τὸ εἶχα κρεμασμένο στὴ ζώνη μου, ἀφοῦ ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζεται φανάρι γιὰ νὰ βλέπω. Ἄφοῦ λοιπὸν θάμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βαδίσωμε χωρὶς χάρτη καὶ χωρὶς μεγάλη εὐχέρεια νὰ προχωροῦμε γρήγορα, ἀφοῦ μόνο ὁ ἕνας θὰ κρατᾷ φανάρι καὶ θὰ ἀναγκάζομαστε νὰ προχωροῦμε ὁ ἕνας

πλάϊ στὸν ἄλλον, θάμαστε στὴν πραγματικότητα χαμένοι! Κανεὶς μας δὲν ξέρει τοὺς δρόμους ποῦ ἀνοίγονται σὰν στοὺς ἐδῶ κάτω σ' αὐτὰ τὰ μυστηριώδη ἔγκατα.

Ὅλοι σωπαίνουν. Γιὰ πρώτη φορὰ καταλαβαίνουν σὲ τί σοβαρὴ θέσι βρίσκονται, γιὰτὶ κανεὶς ὡς τώρα δὲν ἔχει κάνει αὐτὲς τὶς σκέψεις, οὔτε σκέφθηκε κανεὶς τὸν πολῦτιμο χάρτη ποῦ δὲν τὸν ἔχουν πιά στὴν κατοχὴ τους. Ἄλληλοκυττάζονται μὲ κάποιο δέος ὄλοι καὶ ὕστερα τὰ μάτια τους καρφώνονται πάνω στὸ ἀγόρι μὲ τὶς χίλιες ἱκανότητες, ξέροντας πὼς μόνο ἀπ' αὐτὸ μποροῦν νὰ περιμένουν πιά τὴ σωτηρία. Καὶ ὁ Τάν δὲν τοὺς κρατᾷ σὲ ἀγωνία. Λέει:

—Ξέρομε πὼς ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ Χούν περνάει ἕνα ποτάμι καὶ ἀπ' ὅ,τι θυμάμαι ἀπὸ τὸν χάρτη τῶν ἐγκάτων, ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει, μόνο ἕνα ποτάμι σημειωνόταν ἀνάμεσα σὲ ὄλες αὐτὲς τὶς ὑποχθόνιες στοῖες. Ἐνα ποτάμι ποῦ ἀρχίζει πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν κρατῆρα, περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀνεξερεύνητη περιοχὴ μέσα στὴν ὁποία δρισκόμαστε καὶ περνοῦσε κι' ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ Χούν γιὰ νὰ χαθῆ πάλι παραπέρα σὲ ἄλλα ἔγκατα, ποῦ κι' αὐτὰ εἶναι ἀνεξερεύνητα. Τώρα βέβαια σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ κανεὶς δὲν ἔχει ἔρρει μπορεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ δεύτερο ποτάμι, ποῦ δὲν τὸ εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χούν ποῦ ἐφτιαξαν τὸν χάρτη. Θὰ στηρίξωμε ὁμῶς τὶς ἐλπίδες μας στὴν πιθανότητα νὰ μὴν ὑπάρχει ἄλλο καὶ εἶθε νὰ μᾶς θγάλη τὸ ρεύμα πῖσω στοὺς φίλους μας.

—'Έχεις δίκιο!, λέει άδίστακτα αυτή τη φορά ό Τζόε. Οί σκέψεις σου είναι δλόσωστες. Δέν έχομε τίποτε άλλο καλύτερο νά κάνωμε. Λοιπόν έμπρός παιδιά! 'Ανεβήτε πάνω στό... ύπερωκεάνειό μας! Θά γίνωμε καί ναυτικοί τών ύποχθονίων!

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα βρίσκονται όλοι πάνω στην μισοσασπισμένη σχεδιά, πού άρχίζει νά τήν παρασέρνει τό ρεύμα πρós τό μέρος του σκοτεινού θόλου...

Τό τέρας τών εγκάτων

ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ πλεούμενο τους προχωρεί πρós τόν όλόμαυρο θόλο. Δέν άργούν νά έξακριβώσουν άπό του φεύγουν όλα εκείνα τά νερά δημιουργώντ άς τό ρεύμα. Ό κρυφός φόβος όλων τους, πώς μπορεί νά έπεφταν σέ κανένα βαθύ πηγάδι καί

νά σκοτωθούν όλοι, δέν βγαίνει άληθινός. Τό δεξιό μέρος του σκοτεινού θόλου έχει μιá πελώρια τρύπα σαν άνοιγμα σπηλιάς. 'Από κεί πίσω χάνεται τό ρεύμα καί συνεχίζει τόν δρόμο του μέσα σέ άλλες κατασκότεινες στοές. Τά έδαφος είναι κατηφορικό. 'Η όρμη του ύπόγειου ποταμού είναι άνησυχαστικά μεγάλη. Τό πλεούμενό τους έχει άναπτύξει μιá φοβερή ταχύτητα καί όπως δέν

είναι κανένα γερό σκάφος, άρχίζει νά τρίξει καί οί καρδιές τών άστροναυτών μας γεμίζουν πάλι άνησυχία καί φόβο.

'Ό μικρός Τζίτσου, πού είναι ό πιό ελίκρινής... φοβισισάρης άπ' όλους, φωνάζει:

—'Ω, Μάσα! Αυτό σχεδιά πολύ τρίξει! Καρδιά Τζίτσου τρίξει πολύ περισσότερο άπό αυτή, Μάσα Τζόε!

—Φοβάσαι, Τζίτσου; του λέει ή Ντάινα έπιτημητικά για νά του δώση κούράγιο.

—'Όχι, μίς Ντάινα! 'Εγώ δέν φοβάσαι! 'Όμως καρδιά Τζίτσους τρίξει! 'Εγώ άκούω καλά αύτή, δέν μπορώ νά κάνω μήν τρίξη. Μπορεί φοβάται εκείνη καί τρίξει. 'Εγώ δέν μπορώ έμποδίσεις αύτή ό,τι θέλει κάνει!

'Ό Τζόε είναι ό μόνος πού δέν παρακολουθεϊ τή συζήτησι της Ντάινας καί του Τζίτσου, πού γίνεται για άλλη μιá φορά πηγή εύθυμίας για τούς άστροναύτες. Τά μάτια του είναι καρφωμένα στό κενό καί φαίνεται δυθισμένος σέ σκέψεις. Ξαφνικά λέει:

—Λές, Τάν, τό φοβερό αυτό τέρας νά ήταν εκείνο πού τρώει τούς ανθρώπους τών εγκάτων καί άφήνει μόνο τούς σκελετούς τω; Λές νά είναι αυτό πού κυνηγάμε άπό τήν άρχή καί νά μήν ύπάρχη πιά;

'Όλοι ταραζόνται σ' εκείνη τήν ιδέα. 'Ακόμα καί στού ύπερκόσμιου άγοριού τά μάτια λάμπουν παράξενα για μιá στιγμή. Γρήγορα όμως ξαναβρίσκει πάλι τή γαλήνη του. Λέει:

—'Όχι, κύριε Μάρτιν! 'Απο-

κλείεται! Το τέρας αυτό σκοτώθηκε με το πιστόλι της Ρένας! Έπιασε φωτιά σαν νάταν από οινόπνευμα και κήκε. Το τέρας που κυνηγάμε εμείς δεν πέθανε ούτε μ' εκείνη την τρομακτική έκρηξη που έμοιαζε με βόμβα ουρανού!

‘Ο Τζόε δεν μιλά. Για μια στιγμή σκέπτεται να πη στον Τάν πώς ίσως το τρομαχτικό αυτό “Ον να μη βρισκόταν κοντά στον κρατήρα εκείνη τη στιγμή της έκρήξεως, όσο κι’ αν το νόμιζε για βέβαιο το υπερκόσμιο άγורי ότι βρισκόταν. “Υστερα όμως μετανοώνει. ‘Ο Τάν δεν έχει κάνει ποτέ κανένα λάθος στους υπολογισμούς του, από τότε που ξεκίνησαν από τη Γῆ για πρώτη φορά. Πρέπει να του ἔχη απόλυτη ἐμπιστοσύνη.

«Τότε;» σκέπτεται από μέσα του. «Τότε τί είδους είναι αυτό το υποχθόνιο τέρας, που έχει τόση κολασμένη δύναμη;»

‘Η ἐρώτησις αὐτὴ ὁμως δὲν ἀπασχολεῖ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ ὁλους τοὺς ἀστροναύτες μας. Ἄκομα καὶ τὸν υπερκόσμιο Τάν πού τὰ ὑπερφυσικά μάτια του κυττάζουν ὀλόγυρα τὶς ὑπόγειες στοῆς, πού περνοῦν, σὰν νὰ μὴ εἶναι βυθισμένες στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ νὰναι γύρω τους ἄπλετο τὸ φῶς τῆς μέρας.

—Νομίζω, πὼς γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ φοβώμαστε ἀπὸ τὸ τέρας!, λέει στοὺς φίλους του με ἤρεμη φωνὴ γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσει, γιατί ξέρει πὼς στὸ βάθος σ’ ὅλες τὶς καρδιές ὑπάρχει ὁ φόβος πὼς τὸ κολασμένο “Ον μπορεῖ νὰ κἀν ξα-

φνικά τὴν ἐμφάνισί του, καὶ νὰ ἀφήσει, περνώντας, μόνο τοὺς σκελετοὺς τους πάνω σ’ ἐκείνη τὴ σχεδία καὶ ἴσως καὶ τὸ φανάρι τοῦ Τάν, πού τῶρα τὸ κρατᾶει ὁ Τζόε, ὅπως εἶχε γίνεαι καὶ μετὸν δύστυχο τὸν ὀδηγό τους.

—Καμμιά φορά ὁμως ὡς τῶρα δὲν βρέθηκε ἀπὸ κανέναν σκελετός, πάνω σὲ πλεούμενο, ἐξηγεῖ τὸ υπερκόσμιο ἄγורי. Κι’ ὁμως οἱ ὑπήκοοι τοῦ Χοὺν μεταχειρίζονται βάρκες καὶ ἀπλωτὲς γιὰ τὸ ὑποχθόνιο ψάρεμά τους.

—Αὐτὸ εἶναι μιὰ παρηγοριά, λέει κι’ ὁ Τζόε Μάρτιν χωρὶς νὰ πάρη πολὺ στὰ σοβαρὰ τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Τάν.

Οἱ ὄρες περνοῦν. Ἡ ταχύτητα τοῦ πλεούμενου πάνω στὸ ὄποιο βρισκονται ἔχει ἐλαττωθῆ αἰσθητά. Τὸ ἔδαφος πού ἀπλωναται δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ρεῦμα ἔχει πάψει νὰ εἶναι κατηφορικό. Γιὰ νὰ κάνουν οἰκονομία στὴν ἀτομικὴ μπαταρία τοῦ μοναδικοῦ φαναριοῦ τους, δὲν τὸ ἀνάβουν παρὰ ἐλάχιστες στιγμές. Τὶς ὑπόλοιπες, τὰ μάτια τοῦ Τάν ἀντικαθιστοῦν ὀλων τῶν ἄλλων.

Η ΑΦΝΙΚΑ οἱ ἀστροναῦτες διακρίνουν ἀπὸ μακρὰ ἔνα φῶς. Στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀδιόρατο. Σιγὰ - σιγὰ ὁμως, ὅσο προχωροῦν ζωηρεύει.

—Ἴσως εἶναι ἡ πολιτεία τοῦ Χοὺν!, λέει ἡ Ντάινα με ἐλπίδα καὶ πετάγεται ὀρθια. Ἴσως τελειώσαν πιά τὰ βάσανά μας!

—Δὲν τὸ φαντάζομαι!, λέει ὁ

Τάν με κάποια ανησυχία. "Έχω τη γνώμη ότι θέλομε αρκετές ώρες πλούν άκόμα για να φτάσωμε σ' αυτήν.

—Μά τότε, τί μπορεί να είναι αυτό τὸ φῶς; ρωτάει ὁ Τζόε παρξενεμένος.

—Δὲν ξέρω ἀκόμα...

—Δὲν φαίνεται για φῶς πού να προέρχεται ἀπὸ δαυλοῦς, ὅπως ἐκείνων τῶν ἀγριανθρώπων, λέει καὶ ἡ Ρένα με τὴ σειρά της.

Πραγματικὰ ὅσο ζυγώνουν βλέπουν πῶς δὲν εἶναι ἓνα τέτοιο φῶς. Ἡ ἀκτινοβολία του εἶναι ὁλόλευκη. Θάλεγε κανεὶς πῶς...

—"ὦ, Μάσα! Μπορεῖ ἥλιος ἔπεσε ἀπὸ κάνα πηγάδι καὶ ἔφτασε ἐδῶ κάτω!" σκουίζει ὁ μικρὸς Τζίπσυ καὶ δὲν ἔχει καθόλου ἄδικο στὸν χαρακτηρισμὸ του.

Σὰν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι στ' ἀλήθεια αὐτὸ πού λάμπει ἐδῶ κάτω.

Τὸ ρεῦμα κάνει τὴ σχεδία να φεύγη ἀρκετὰ γρήγορα, μὰ για τὴν ἀγωνία τους ἡ ταχύτητα αὐτὴ εἶναι μάλλον πολὺ μικρὴ. Οἱ πέντε ἀστροναῦτες ἔχουν σηκωθῆ ὄλοι στὸ πόδι καὶ με τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἀνυπομονησία κυττοῦν κατὰ τὸ φῶς. Κι' ὅσο ζυγώνουν, τόσο πῖδ πολὺ ἡ λάμψις τοῦ τελευταίου γίνεται πῖδ δυνατὴ.

Εἶναι ἀκόμα μακρὰ ἡ ἔστια του κι' ὅμως ἀπὸ τῶρα ὄλες οἱ ὑπόγειες στοές πού διακλαδίζονται με τὸ ὑποχθόνιο ρεῦμα πού τους κουβαλάει, ἔχουν φωτισθῆ ἄπλετα. Ὅλοι μποροῦν καὶ βλέπουν τῶρα τους μεγάλοπρέπους θόλους ἀπ' ὅπου περνοῦν καὶ ὄχι

μόνο ὁ Τάν. Καὶ μάλιστα σὲ λίγο ἀρχίζουν να βλέπουν τόσο καλά, πού ἡ δύναμις τοῦ φωτὸς να γίνεται καὶ ἐνοχλητικὴ. Στὰ μάτια τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ τοῦ Τάν, πού οἱ γνώσεις του εἶναι ἀμέτρητες σὰν τὰ ἀστρα καὶ βαθειὰ σὰν τὸν ὠκεανό, καθρεφτίζεται

«... Πελώριες φλόγες ξεπετάζονται καὶ τυλίγουν τους ἀγριανθρώπους...»

ζωηρή ανησυχία. Κυττάζει με τρόπο προς τὸ ἐκτυφλωτικό φῶς πού ζυγώνουν.

Εὐτυχῶς πού ἀπαραίτητο σύνεργο μέσα στὶς τσέπες τῆς στολῆς τοῦ ἀστροναύτη εἶναι τὰ μαῦρα, χοντρά γυαλιά. Ὁ Τὰν ξεφωνίζει ξαφνικά μετ' ὅλη τῆ δύναμι τῶν πνευμόνων του:

—Τὰ γυαλιά σας! Φορέστε τὰ γρήγορα! Θὰ τυφλωθῆτε!

Δὲν χάνουν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν τὰ λόγια του. Ξέρουν πῶς δ,τι λέει ὁ Τὰν σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶναι νόμος. Μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα ὄλοι τοὺς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος, φοροῦν τὰ μαῦρα γυαλιά τους. Τώρα μοιάζουν κι' αὐτοὶ μετ' ἀλλόκοτα ὄντα τῶν ἐγκάτων. Τὸ φῶς πού γίνεται ὀλοένα καὶ πιὸ ἐκτυφλωτικό, τοὺς κάνει νὰ λάμπουν ἀλόκληροι σὰν νᾶναι φτιαγμένοι ἀπὸ ἀσήμι καὶ τοὺς χτυπᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀκόμα καὶ μέσα ἀπὸ τὰ χοντρά καὶ κατὰμαυρα γυαλιά τους ἡ λάμψις του, εἶναι τόσο δυνατὴ, πού τοὺς τσοῦζει στὰ μάτια. Καὶ μαζί μετ' αὐτὸ φῶς, συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο παράξενο στὰ ἀπύθμενα ἐκεῖνα ἔγκατα. Ἡ ὕγρασία πού ὄς τώρα εἶναι ἀφόρητη, σιγὰ - σιγὰ ἐξαφανίζεται. Κι' ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα μιὰ γλυκεῖα ζέστη ἀρχίζει νὰ ἀπλώνεται γύρω τους, πού κι' αὐτὴ δμως ὅσο πάει γίνεται ὄλο καὶ πιὸ δυνατὴ, ὄλο καὶ πιὸ ἀνυπόφορη, ὥσπου στὸ τέλος κατατὰ ἀβάσταχτη, σὰν νὰ ἔχουν μπῆ μέσα σ' ἕνα φλογισμένο καμίνι.

Μέσα στὴν τρομερὴ ζέστη πού θαρρεῖς ἔχει λυώσει τὰ πάντα, ἡ καρδιὲς τῶν ἀστροναυτῶν εἶναι

παγωμένες. Ἡ Ντάινα πιάνει τὸ κεφάλι τῆς καὶ μετ' αὐτὸ τῆς χέρια καὶ τὸ σφίγγει.

—Θὰ τρελλαθῶ!, μουρμουρίζει. Θὰ τρελλαθῶ! Πού εἴμαστε; Τί εἶναι πάλι αὐτὸ πού βρῖσκειται μπροστά μας;

Τῆ στιγμῆ αὐτῆ τὸ πλεούμενό τους πού μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἐξώκοσμο φῶς ἔχει πάψει κι' αὐτὸ νὰ φαίνεται μιὰ σαπισμένη σχεδιά καὶ ἔχει πάρει μιὰ ἀλλόκοτη αἴγλη, βγαίνει ἀπὸ τὸν τελευταῖο βράχιο θόλο πού τὸ χωρίζει ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐστία τοῦ Φωτός.

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου βγαίνει ἀπ' ὅλων τὰ χέρια. Γιὰ μιὰ στιγμῆ μόνο καταφέρνουν νὰ δοῦν καὶ ὕστερα ἀποστρέφουν τὰ πονεμένα μάτια τους.

—Θεὲ μου!, μουρμουρίζει ἡ Ρένα μετ' ἄδρας. Τί εἶναι αὐτό;

—Τὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων!, ἀποκρίνεται ὁ Τὰν μετ' ἄδρας καὶ δυνατὴ φωνή, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὄλοι. Αὐτὸ πού σπέρνει στὸ διάβα του τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ὄλεθρο. Αὐτὸ πού ἀφήνει πίσω του μόνο ξασπρισμένους σκελετούς! Αὐτὸ πού ἄδικα κνηγήσαμε τὸσον καιρὸ νὰ σκοτώσωμε μετ' ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ μετ' ἀπὸ πιστόλια!

Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ ξανακυττάξῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ πού σέρνεται τὸ Τέρας! Μέσα στὸ μυαλό τους ὄμως τὸ βλέπουν ἔτσι πύρινο, ὄπως τὸ εἶδαν καὶ στὴν πραγματικότητά μετ' αὐτὸ μιὰ στιγμῆ μόνο ἀπὸ τὰ χοντρά, μαῦρα γυαλιά τους. Ἐνα τρο-

μαχτικό πύρινο αλάκι, που σερνόταν πάνω στο πέτρινο έδαφος και μαζευόταν και άπλώνόταν σαν φίδι και σκορπούσε δλον εκείνο τον ξέφρενο χείμαρο του φωτός που φώτιζε την ύπogieia κόλασι. "Ένα κ ά τ ι, που έμοιαζε να είναι ύλικό, μα μπορούσε να είναι και άυλο. Δέν έβγαζε κα νέναν άπολύτως ήχο στο πέρα σμά του. Σκορπούσε μόνο τη φρικιαστική άπειλή του κολασμένου θανάτου.

Τώρα που το είχε πη ό Τάν, το καταλαβαίνουν με φρίκη ως μέσα στις καρδιές τους: Ναί! Είναι το κολασμένο Τέρας! Τό Τέρας των Έγκάτων του Κένεμπ..!

ΤΟ ΕΧΟΥΝ αφήσει πια πίσω τους. Τό ρεύμα του ύποχθόνιου ποταμού είναι τό μόνο που δέν συγκινείται με την παρουσία του τέρατος. Περνάει άπό κοντά του με προκλητική άταραξία σαν να του λήη να πέση άν του βαστάη μέσα στην ύγρη κοίτη του... Σε λίγο οι άστροναύτες βγάζουν και τ ά γυαλιά του. "Η λάμψις του φοβερού όντος έχει μείνει πίσω τους. "Όλοι στρέφουν τότε σαν συνηνεημένοι και κυττάζουν τον Τάν άφωνα. Δέν λένε τίποτα και όμως τό βλέμμα τους φανερώνει πώς του ζητούν να τους εξηγήση εκείνο που για όλους τους άλλους είναι ανεξήγητο και μόνο για τις άπειρες γνώσεις του θαυμαστού άγοριού δέν είναι κι αυτό άγνωστο.

Ό Τάν καταλαβαίνει πολύ καλά τη σημασία της ματιάς τους. Φαίνεται έξαιρετικά ταραγμένος

άκόμα, μα στ ά μάτια του λάμπει μι ά θριαμβευτική λάμψις.

—Ό Θεός μάς βοήθησε και γλυτώσαμε!, μουρμουρίζει. Τώρα πια όλα τ ά άλλα είναι εύκολα να γίνουν.

—Τί λογιής είναι αυτό τό έφιαλτικό Τέρας; βρυχάται ό Τζόε Μάρτιν με άνυπομονησία, που τον κάνει να τρέμη όλόκληρο. Προτιμώ ν άκάθωμαι άγκαλιά δη μέρα με εκείνη τη φρικτή γυναίκα, που παρ' όλίγο να κατασπαράξη τη Ντάινα μέσα στη λίμνη των άγριανθρώπων, την Τάρα, παρ ά να ξανανικρώσω άλλη μι ά φορά τό τέρας αυτό!

—Είναι ένα ραδιενεργό πλάσμα!, λέει ό Τάν και τ ά μάτια του λάμπουν. Μι ά δυνατή πηγή ραδιενεργείας, που κρυβόταν για δισεκατομμύρια χρόνια μέσα στους βράχους των έγκάτων, βρήκε ξαφνικά άπό άγνωστη αίτία τροφή που την θέρειψε και την έκανε να κυλήση άπό τη φωλιά της σπάζοντας τη βράχινη φυλακή της. Τότε άρχισε να στριφογυρίζη σαν λυσσασμένη κάτω στ ά ύποχθόνια και να άπορροφά κάθε ένέργεια που συναντούσε στο δρόμο της. Οι σάρκες των ζωντανών που πενούσε άπό κοντά τους, έλυωναν ως δια μαγείας και έμεναν οι ξασπρισμένοι σκελετοί. Ούτε αυτοί δέν θάμειναν, άσφαλώς, σε όσους τό τέρας θά πέρασε περισσότερο κοντά τους ή άπό πάνω τους. "Άπ' όλες τις τροφές που βρήκε μέχρι σήμερα άπό τότε που ξεκίνησε, άσφαλώς ή καλύτερη ήταν ή έκρηξις που δημιουργήσαμε έμεις! Τόση ένέργεια μαζεμένη δέν θά περιμενε

ποτέ να απορροφήση. Φαίνεται πώς διπλασιάστηκε ή δύναμή του μ' αυτήν και γι' αυτό φεγγοβολά έτσι διαβολικά...

—Και πού το ξέρομε αν δεν φεγγοβολούσε κι' από πρώτα; μουρμουρίζει ο Τζόε κατάπληκτος για όσα άκούει.

—Θα φεγγοβολούσε άσφαλώς αλλά όχι τόσο έκτυφλωτικά, γιατί τότε οι ύπηκοοι του Χούν θα τó είχαν δη από πολύ μακριά και ίσως και πολλά από τὰ θύματά του να τó είχαν άποφύγη!

—Και τώρα; ρωτά ή Ρένα με φρίκη. Τώρα θα έξακολουθήση να σέρνεται έπ' άπειρον έτσι στα έγκατα, μέχρι να έξολοθρεύση κάθε ζωη έδώ μέσα, άφου τίποτα δεν μπορεί να τó καταστρέψη;

Ο Τάν χαμογελά.

—Τώρα πού ξέρομε τί είναι θα τó περιποιηθούμε όπως πώς ταιριάζει, ένοια σου!, λέει με βεβαιότητα. Μόλις πάμε στη χώρα του Χούν θα φτιάξω ένα άπλούστατο, αλλά και έξυπνότατο μηχανημα. Κάτι σαν... «φάκα» ραδιενεργείας! Τό φοβερό και τρομερό αυτό Τέρας θα πάη σαν τον ποντικό και θα κλειστή μέσα σ' αυτήν! Τότε από έχθρός θα γίνη ο καλύτερος φίλος του βασιλιά Χούν και τών ύπηκόων του!

—Φίλος!;, φωνάζει με έκπληξι ο Τζόε και από τó μυαλό του περνάει για μια στιγμή μήπως ο Τάν έχει τρελλαθή από τη ζωηρή συγκίνησι πού πέρασε.

—Μάλιστα, φίλος!, λέει τó υπερκόσμιο άγόρι με βεβαιότητα και χαμογελά πάλι με την έκπληξι του πράκτορος της Έφ Μπι

“Αι. Γιατί ο Χούν και ή ύποχθόνια πολιτεία του θα έχουν αίχμαλωτισμένη μια τεράστια ραδιενεργό δύναμι πού θα μπορούν να την χρησιμοποιήσουν — σύμφωνα με τις οδηγίες μου — για να κατασκευάσουν θαυμαστά έργα! Θα δήτε...

ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ γίνει όπως τὰ έππε ο Τάν. Τό άποτρόπαιο Τέ

ρας τών Έγκάτων δεν πρόκειται να σκορπίση ποτέ πιά τόν δλεθρο και τόν θάνατο ανάμμεσα στους ύποχθόνιους κατοίκους του Κένεμπ. Φυλακισμένο μέσα στην πελώρια συ

σκευη πού έχουν κατασκευάσει οι έπιστήμονες του Χούν με τις ύποδείξεις του Τάν, περιμένει την ώρα να άρχίση να ύπηρετή τούς νέους του κυρίους, πού τó ύπέταξαν με τη βοήθεια τών άστροναυτών μας. “Όσο για τούς τελευταίους αυτούς δεν έχουν πιά τίποτ' άλλο να κάνουν έδώ μέσα.

Καθώς έτοιμάζουν την άναχώρησί τους, βρίσκονται σε ζωηρή συγκίνησι.

—Πώς θα σου φανη, Τζίπσου, ρωτά ο Τζόε Μάρτιν χαμογελαστά τόν άγαπημένο μικρό φίλο του, τώρα πού θα βγούμε πάλι πάνω στην έπιφάνεια του Κένεμπ; Νοστάλγησες καθόλου τόν ήλιο και τη μέρα;

—Ω, Μάσα!;, φωνάζει με

ένθουσιασμό ὁ ἀραπάκος. Τζίπ-
σιος νοστάλγησες ὄλα αὐτά! Ἥ-
λιος, μέρα, φῶς, ἀέρας, πολὺ ὀ-
μορφα πράματα ὅπως λές, ἐσύ,
Μάσα! Μὰ Τζίπσιος νοστάλγη-
σες ἀκόμα περισσότερο ἄλλο
πράμα: Μαρμελάδες, πού ἔχεις
μέσα σὲ ἀποθήκη «Σύμπαν Ι».
Μάσα Χοὺν, πολὺ καλός, πολὺ
εὐγενικός, Μάσα. Μαρμελάδες,
ὅμως, ψητὰ γουρουνόπουλα, ἢ
πουλερικά δὲν ἔχει! Μόνο χορ-
ταρικά τρώει αὐτὸς καὶ παρέα
του! Τζίπσιος δὲν θέλεις μείνεις
ἄλλο μαζί του!

Οἱ πέντε φίλοι εἶναι εὐχαρι-
στημένοι. Γελοῦν: Μὰ κατὰ δά-
θος μιὰ σκληρὴ ἀνησυχία εἶναι
φωλιασμένη στὰ στήθια τους.

Τὸ «Σύμπαν Ι», θυμοῦνται κα-
λὰ πῶς τὸ ἔχουν ἀφήσει νὰ γέρ-
νη ἐπικίνδυνα μὲς στὰ βουρκωμέ-
να νερά τῆς φοβερῆς κοιλάδας
Οὐρμπα.*) Ἄν ἔχη πέσει κι'
ἔχει χτυπήσει σὲ κανέναν ἀπὸ
τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους δράχους
πού ξεφυτρώνουν μέσα ἀπὸ τὰ
νερά; Ἀλλοίμνο... Καλύτερα νὰ
μὴ σκέπτονται καθόλου μιὰ τόσο
τρομακτικὴ σύμφορα: Ὑπάρχει
ὅμως καὶ ἄλλος λόγος νὰ ἀνη-
συχοῦν. Μὲ τοὺς σωλῆνες τῶν πυ-
ραύλων χωμένους στὸν βούρκο,
τὸ διαστημόπλοιό τους δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀπογειωθῆ. Πῶς θὰ μετα-
φέρουν τὸ πελώριο σκάφος ἀπὸ
τὴν καταραμένη κοιλάδα;

—Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ μὴν

ἔχη πέσει κι' ἔχει σπάσει τὸ
σκάφος, λέει ὁ Τάν στὸν Τζόε
γιὰ νὰ καθησυχάση τοὺς φόβους
του. Ἄν εἶναι γερὸ ὄλα τ' ἄλλα
θὰ τὰ διορθώσωμε. Μπαίνοντας
μέσα στὸν θάλαμο κυβερνήσεως
τοῦ «Σύμπαν Ι», θὰ μπορέσωμε

(*) Διάβασε 13ο τεῦχος τοῦ ΤΑΝ
μὲ τίτλο: «ΟΥΡΜΠΑ: Ἡ κοιλάδα
τοῦ Τρόμου».

«Ἐνα ἐξώκοσμο φῶς τοὺς τυλί-
γει κάνοντας τὰ μάτια τους νὰ
πονοῦν...»

νά έρθωμε σέ έπικοινωνία με τόν βασιλιά Λάο. (**). Δέν θά μάς άρνηθή ή βοήθειά του.

Όστόσο ή άγωνία τους δέν κρατά πολύ. Οί άστροναύτες άποχαιρετούν τόν Χούν και τόν ύποχθόνιο Λάο του που ζεί ειρηνικά κάτω άπό τόν φλοιό του πλανήτη, χωρίς κανείς νά φαντάζεται ήν ύπαρξί του άπό δσους κατοικούν στό φώς τής μέρας.

Μπαίνουν μέσα στα καταπληκτικά «τριλ» που τους κατέβασαν παρά τη θέλησί τους στα έγκατα και μ' αυτά ανεβαίνουν πάλι. Τώρα κρατούν στα χέρια τους τα πιστόλια με τό ύγρο πύρ για νά μη τους αϊφνιδιάσουν σάν ήν προηγούμενη φορά τά τρομερά τέρατα τής Ούρμπα, τής κοιλάδας του τρόμου.

ΤΑ «ΤΡΙΛ» ξεμυτίζουν σιγά - σιγά πάνω άπό τά πολύχρωμα, λιμνασμένα νερά. Οί άστροναύτες μας με τά πιστόλια του Χούν στα χέρια τους είναι έτοιμοι νά αντιμετω-

πίσουν ήν επίθεσι τών φοβερών τεράτων που ένεδρεύουν στην κοιλάδα. Τά υποχθόνια μηχανήματα του βασιλιά τών έγκάτων άνοίγουν. Τό φώς τής μέρας τυ-

φλώνει τους άστροναύτες σάν ό ήλιος νά θρισκόταν λίγα μέτρα μπροστά στα μάτια τους. Για μερικές στιγμές τά πάντα θαμπώνουν γύρω τους και δέν μπορούν νά δακρίνουν τό παραμικρό. Τά μάτια τους τσουζούν φοβερά. Δέν μπορούν ούτε νά τ' άνοίξουν.

—Κάντε κουράγιο!, φωνάζει ό Τζόε Μάρτιν άνήσυχος και άγωνίζεται κι' αυτός νά κυττάξη δλόγυρά του. Προσπαθήστε ν' άνοίξετε τά μάτια σας. Οί στιγμές έτούτες είναι φοβερά έπικίνδυνες. Μπορεί κάποιο άπό τά τέρατα που μάς ρίχτηκαν ήν άλλη φορά νά βρίσκεται κιόλας πάνω άπό τά κεφάλια μας!

Αυτή και μόνη ή προειδοποίηση είναι άρκετή νά κάνη τους συντρόφους του νά άνοίξουν τά μάτια και νά κυττάξουν δλόγυρα με τρόπο.

Είναι πολύ πρωί. Χάραμα. Ό μεγάλος ήλιος του Κένεμπ, θγαί νει καταπόρφυρος μέσα άπό τά νερά τής άπέραντης και φοβερής κοιλάδας, που σπιθίζουν παράξενα κάτω άπό τίς άχτίδες του.

Άνήσυχοι οί άστροναύτες και με ήν άγωνία στην καρδιά τριγυρίζουν τά μάτια λαχταρώντας νά άντικρύσουν ήν γνώριμη σιλουέττα του «Σύμπαν Ι». Πρώτος ό Τάν μήγει μιá δυνατή φωνή γεμάτη χαρά.

—Δέν δούλιαξε! Νά το!

Όλοι μαζί με μίαν ταυτόχρονη κίνηση γυρίζουν και κυττάζουν τό υπερκόσμιο άγόρι και ύστερα κυττούν στό μέρος διπου δείχνει με τό δάχτυλό του. Βλέπουν τό άγαπημένο πλανητόπλοιο που μπορεί νά τους έχει οδηγήσει σέ

(**) Διάβασε ήο τεύχος του ΤΑΝ με τίτλο: «ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ».

τόσους κινδύνους και άπογοητεύσεις, μπορεί να τους έχει φτάσει κοντά στον θάνατο τόσες φορές, μα πάντα είναι αυτό το μόνο που μπορεί να τους οδηγήσει μια μέρα πίσω στη Γη. Ο κρίκος που θα τους συνδέσει μια φορά με την πατρίδα.

— Ζήτω, Μάσα... «Σύμπαν Ι»! ξεφωνίζει ο διαβολομένος άραπάκος Τζίπσου με έξαλλο έθουσιασμό. Αύτος όμως πολύ έχει μικρύνει, Μάσα Τάν! Δεν νομίζει έσύ;

Όπως έχει καταλάβει ο καθένας, το πλανητόπλοιο δεν έχει μικρύνει βέβαια, όπως λέει πάνω στη σαστιμάρα του ο Τζίπσου. Άπλως έχει βυθιστή πολύ περισσότερο από ό,τι το είχαν δη την πρώτη φορά μέσα στα νερά της Ούμπα και στη λάσπη που κρύβεται κάτω από την επιφάνειά της. Το περιήφανο πλανητόπλοιο έχει γύριε στο πλάι κι έχει μια τέτοια στάσι που να είναι άξιο άπορίας το πώς δεν έχει πέσει φαρδεια πλατεία να βυθιστή μέσα στον βούρκο.

— Τί συμβαίνει άραγε; ρωτά η Ντάινα με άπορία. Πώς στέκει σ' αυτή τη θέση; Είναι αντίθετο με τους φυσικούς νόμους!

Ο Τάν όμως έχει καταλάβει κιόλας την αίτία του φαινομένου.

— Δεν είναι καθόλου παράξενο, μίς Ντάινα, έξηγει. Το κάτω πτερύγιο του «Σύμπαν Ι» που είναι κρυμμένο μέσα στα νερά και δεν φαίνεται, έχει άκουμπήσει πάνω σε κάποιον βράχο που στήριζε το σκάφος και δεν έπεσε. Άς αφήσωμε όμως όλες αυτές τις άπορίες και άς κατευθυνθούμε προς τα εκεί.

Με φοβερή δυσκολία, θημα προς βήμα και φορώντας πάλι τα σκάφανδρά τους για καλό και για κακό, να μη βρεθούν ξαφνικά μέσα στο νερό, προχωρούν προς το πλανητόπλοιο. Καθώς ζυγώνουν βλέπουν πώς η πόρτα του σκάφους που ήταν κρυμμένη τόση ώρα πίσω από το ένα πτερύγιο, είναι έξω από το νερό και αυτό γεμίζει την καρδιά τους άνακούφισι γιατί αν δεν ήταν, θα συναντούσαν τεράστιες δυσκολίες να μπουν μέσα — τουλάχιστον όλοι εκτός από τον Τάν και την Ρένα.

Φθάνουν τέλος χωρίς καμιά σοβαρή περιπέτεια. Δυο τρία τρομερά και άπίθανα τέρατα, όμοιες εικόνες ζωντανής φρίκης, από κείνα που κατοικούν μέσα στην κοιλάδα του τρόμου κάνουν την εμφάνισή τους με όλοφάνερη πρόθεσι να έπιτεθούν στους πέντε άστροναύτες. Με τα πιστόλια με το ύγρο πυρ δεν τα αφήνουν να ζυγώσουν κοντά. Πύρινα τείχη ύψώνονται ξαφνικά ανάμεσα σ' αυτά και στους ανθρώπους της Γης. Έτσι σε λίγα λεπτά βρίσκονται όλοι σε άσφάλεια μέσα στον θάλαμο διακυβερνήσεως του «Σύμπαν Ι».

ΕΙΝΑΙ άδύνατον να περιγραφή ή χαρά των άστροναυτών μας μόλις βρίσκονται μέσα στο αγαπημένο τους πλανητόπλοιο. Βγάζουν τα σκάφανδρά τους, φορούν νέα, καθαρά και έλαφριά ρούχα, άφου πρώτα κάλουν ένα ζεστό μάντιο και ύστερα μαζεύονται όλοι μπροστά στο ταμπλώ έλέγχου και στις ραδιο-

συσκευές. Καθώς βλέπονται έτσι άλλαγμανοι και χωρίς έγνοιες, χωρίς τρομερούς κινδύνους να κρέμονται πάνω από τα κεφάλια τους, αρχίζουν να χοροπηδούν και να ξεφωνίζουν από τη χαρά τους. Κι' αν νομίζει κανείς πως εκείνοι που κάνουν αυτές τις τρέλλες είναι μόνο τα παιδιά, κάνει λάθος. Πρώτος ο Τζόε με τη Ντάινα δίνουν το σύνθημα για το γλέντι και αρχίζουν τα χοροπηδήματα, ενώ αντίθετως ο Τζίπσυ στέκεται λίγο παραπέρα και τους παρακολουθεί με περιφρόνησι.

—'Ω! Μάσα!,
μουμουρί ζ ε ι.
Πάει Μάσα Τζόε
και μίς Ντάνα!
Καθόλου σοβαροί
δεν είσαι! Κάνεις
σαν έχης μπροστά
σου σουβλιστό
γουρουνόπουλο!

Μόνο τότε, Μάσα, τέτοιο γλέντι και τότε χορέψεις και Τζίπσυς πιό τρελλό χορό από όλους εσείς!

Μά το γλέντι σταματά γρήγορα. 'Ο Τάν πηγαίνει στη ραδιοτηλεόρασι και γρήγορα καταφέρει να συνδεθῆ με τὸν Λέι, που τὴν τελευταία φορά του εἶχε πῆ σὲ τί μῆκος κύματος ἔπρεπε νὰ κἀνὴ τὴν ἔκπομπή του γιὰ νὰ συνδεθοῦν ἀμέσως.

'Η βοήθεια τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Κένεμπ Λάο, εἶναι μεγάλη και ἄμεση πρὸς τοὺς ἀστροναῦτες τῆς Γῆς που διακινδύνευσαν τὴ ζωὴ τους τόσες φορές γιὰ νὰ γλυ-

τώσουν τὴ χώρα του ἀπὸ τοὺς σατανικούς ἐχθρούς της. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ τεράστιος πύραυλος στέκεται ὀλόκληρος ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, πάνω σὲ μιὰ κολλοσιαία μεταλλικὴ σκαλωσιά. Περιμένει τοὺς πέντε φίλους γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ καὶ πάλι στὸ "Ἀπειρο. Πίσω στὴ Γῆ ἄραγε; Σὲ νέους κόσμους καὶ σὲ καινούργιες, θαυμαστὲς περιπέτειες; Κανείς δὲν τὸ ξέρει γιὰτὶ κανείς δὲν τὸ ἔχει ἀποφασίσει οὔτε κἀν τὸ ἔχει σκεφθῆ γιὰ τὴν ὥρα.

Οἱ ἀστροναῦτες μας, τὶς τελευταῖες στιγμὲς πάνω στὸν πελώριο πλανήτη που τοὺς φιλοξένησε, εἶναι τόσον καιρό, τὶς περνοῦν μαζί με τὸν Λέι, τὸν ἀξιωματικό του Λάο, που μαζί του ξεκίνησαν γιὰ τὴ χώρα τοῦ Χόγ

κο, γιὰ νὰ μπλεχτοῦν στὴ συνέχεια σὲ τόσες δραματικὲς περιπέτειες. 'Ἀπ' αὐτὸν μαθαίνουν πὼς ὁ βασιλιᾶς τοῦ Κένεμπ μετὴ τὴ δική τους βοήθεια, εἶναι τώρα ἕνας εὐτυχῆς καὶ εἰρηνικὸς βασιλιᾶς που βασιλεύει πάνω σ' ὀλόκληρον τὸν πλανήτη. 'Ο λαὸς τῶν Καταχθονίων δὴλωσε ὑποταγὴ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χόγκος σκοτώθηκε ἀπὸ τὰ τερατώδη ρομπότ-τοὺς Τιτάνες. 'Όσο γιὰ τὴν πολιτεία τῶν Τιτάνων ἔχει γίνει τώρα ἕνα ἀπέραντο ἐργαστήριον μελετῶν γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες τοῦ βασιλείου.

Οἱ ἀστροναῦτες μας ἔχουν κι'

Ο ΤΖΙΠΣΥ

;; ; ; ; ;

ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ!

αυτοί να αναγγείλουν νέα στον Λέι. Τού λέν να διαβιβάση στον βασιλιά του πώς κι' άλλος ένας βασιλιάς βασιλεύει πάνω στον Κένεμπ, μόνο που αυτός βρίσκεται κρυμμένος στα ύποχθονια. Διηγούνται όλες τις περιπέτειες που πέρασαν εκεί κάτω και τὰ μάτια του Λέι και τών άλλων αξιωματικῶν που τούς άκούνε γεμίζουν κατάπληξι.

Μά ο χρόνος περνά. Ἡ στιγμή που οί άστροναύτες μας θα ξεκινήσουν έχει φτάσει. Ἐνας - ένας περνούν όλοι μές στο «Σύμπαν Ι» και κλείνουν τῖς πόρτες του.

Μπαίνουν στον θάλαμο διακυβερνήσεως και παίρνουν τῖς θέσεις τους, που τῖς έχουν μάθει τόσο καλά τώρα πιά. Μέσα στην τηλεόρασι βλέπουν τὸ φιλικὸ χαμόγελο του Λέι.

Ἄ Τάν κατεβάζει έναν διακόπτη. Οί πύραυλοι άνάβουν. Τὸ περήφανο πλανητόπλοιο ξεκινά. Ξεκινά με άσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὸ Κενό...

Ἄ Τζίτσου που κυττάζει χαζεύοντας έξω από τὸ κρυσταλλικὸ κάλυμα του θαλάμου κυβερνήσεως ξεφωνίζει σαν τρελλός. Κάτι δείχνει με τὸ δάχτυλο. Ὅλοι κυττῶν πρὸς τὰ εκεί. Ἐνα σμῆνος άεροσκάφη σταλμένο από τὸν βασιλιά Λάο για τιμητικὴ συνοδεία τούς κατευδώνει.

Ξαφνικά ὁ Τζίτσου, γυρίζει και λέει σαν νὰ του ἤρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις:

—Ἐγὼ λέω, Μάσα Τάν, κάνεις και ἔμεις μιὰ βόλτα... αὐτὸς πλανήτης Κένεμπ, άποχαιρετήσεις φίλους μας!

Ὅλοι βρίσκουν τὴν ιδέα του περίφημη.

—Μπράβο!, Τζίτσου, λέει ὁ Τζόε, ἔτσι θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ξαναδοῦμε τὰ μέρη που τόσες ἔντονες περιπέτειες μᾶς ἔδωσαν.

Ἄ Τάν κάνει τούς άπαραίτητους χειρισμούς, και τὸ υπερήφανο σκάφος παίρνει μιὰ μεγάλη στροφή με κατεύθυνσι: τὸ ἔσωτερι κὸ του πλανήτη. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Τζόε αναγγέλλει στοὺς πιλότους τών άεροσκαφῶν, που τούς συνοδεύουν, τὴν άπόφασί τους, και αὐτοί ξεσποῦν σὲ ζητωκραυγές, ἐνῶ συγχρόνως, τὰ μισά σκάφη πᾶνε από τὴ δεξιὰ και τ' ἄλλα μισὰ από τὴν ἄριστερὴ μεριά του «Σύμπαν Ι», για νὰ τούς συνοδεύσουν στον άποχαιρετιστήριο περίπατό τους. Οί φίλοι μας, μέσα από τὴν από πλαστικὴ ὕλη καλύπτρα του διαστημοπλοίου τους βλέπουν τῖς άπέραντες ἔκτασεις του Κένεμπ νὰ ξετυλίγονται γύρω τους σαν χαλί ποικιλόχρωμο.

Ἄ Τάν διευθύνει τὸ «Σύμπαν Ι» πρὸς τὸ βασίλειο του άρχοντος τών Τιτάνων και σὲ λίγο οί άστροναύτες μας ἀντικρίζουν με πραγματικὸ δέος τὴν κοιλάδα που εἶχε φτιάξει τὸ βασίλειο του ὁ παράφρων γέρος.

Τὸ «Σύμπαν Ι» τώρα ἀλλάζει πορεία κάτω από τὰ ἔμπειρα χέρια του Τάν, και διευθύνεται πρὸς τὴν χώρα του Λάο. Περνώνας, πάνω από τὴν φιλόξενη πολιτεία, κουνούν τὰ χέρια τους σ' άποχαιρετισμὸ στοὺς ὑπηκόους του Λάο.

Τέλος ὁ Τάν στρέφει τὸ πλανητόπλοιο τους πρὸς τὴν περιοχὴ

τών Καταχθονίων και σε λίγα λεπτά βρίσκονται για μια ακόμη φορά πάνω από τους πολύχρωμους καπνούς ενώ μέσα τους ριγούν στην θύμισι των φτερωτών άλόγων και των τερατόμορφων άφεντικών τους. Σιγά - σιγά τὸ περήφανο πουλί τῶν αἰθέρων ἀνυψώνεται καὶ παίρνει τὴν πορεία του πρὸς τὸ διάστημα. Οἱ ἄστρο ναύτες μας ἀποχαιρετοῦν τοὺς πηλὸτους τῶν συγκλημένει. Μὰ ὅσο μποροῦν γιὰτὶ σε λίγα δευτε

ρόλεπτα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κλείσουν τὴν μεταλλικὴ καλύπτρα... Ὁ ἀτομικὸς φωτισμὸς μπαίνει πάλι σε ἐνέργεια. Βρίσκονται καὶ πάλι στὸ ἄδειο χάος γιὰ μιὰ καινούργια, συναρπαστικὴ περιπέτεια...

Πίσω τοὺς ὁ Κένεμπ, μὲ τὸν βασιλιὰ Λάο καὶ τὸν θαυμαστὸ πολιτισμὸ του, μὲ τὴ χώρα τῶν Καταχθονίων πνιγμένη μέσα στις μυστηριώδεις ἀναθυμιάσεις, μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἄρχοντος τῶν

Μέ τὸ ταχυδρομεῖο

• Καθὼς βλέπεις, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη, ὁ «ΤΑΝ» κάνει γιὰ νὰ σε εὐχαριστήσῃ οικονομικὲς θυσίες ποὺ κανένα ἄλλο περιοδικὸ δὲν ἀποτολμᾷ. Κάνε λοιπὸν κι' ἐσύ τὸ χρέος σου, ἀπέναντί του. Νὰ διαδίδῃς μὲ φανατισμὸ τὸ περιοδικὸ σου. Ἄν ὁ καθένας ἀναγνώστης βάλῃ ἕναν φίλο του νὰ παίρῃ τὸ «ΤΑΝ», ἡ κυκλοφορία του θὰ διπλασιασθῇ. Μὴ δανείζῃς τὰ τεύχη σου. Ἄν τὸ περιοδικὸ ποὺ ἀγαπᾷς ἔχῃ τὴν υποστήριξί σου, σε περιμένουν εὐχάριστες εκπλήξεις ποὺ δὲν τις βάζει ὁ νοῦς σου!

Σπάρτη. Τὸ 4ο τεύχος ἐστάλη, ἀγαπητέ μου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. • Λ. ΚΩΡΩΝΙΟΝ Αἰγάλεω: Γιὰ δέσιμο τοῦ τόμου καὶ ταχυδρομικὰ, ὀφείλεις 7 δρχ. Νὰ τίς στείλῃς σὲ γραμματόσημα. • ΙΟΥΛ. ΦΩΡΝΕΖΗΝ, Καλλιθέα: Τὸ 7ο τεύχος ἐστάλη. • Γ. ΒΛΑΣΙΔΗΝ, Ἀθήνας: Δὲν ἐξηγεῖς ἀκριβῶς ποιά τεύχη θες νὰ σοῦ στείλωμε καὶ ποιά ἔχεις, φίλε μου, γιὰτὶ τὰ τέσσερα τελευταῖα ποὺ λές, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ 7 ἕως τὸ 10, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ 9 ἕως τὸ 13. Γράψε μας μὲ νούμερα ἀπὸ ποῖο μέχρι ποῖο σοῦ λείπουν. Ἐάν θές — μιὰ καὶ κάθῃσαι στὴν Ἀθήνα — μπορεῖς νὰ προσέσῃς κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ γραφεία μας. • Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Καλλιθέα: Ἀπὸ μιὰ μεριά μ' εὐχαριστεῖ φίλε Παναγιώτη, ἡ ἀνυπομο-

• Μ. ΧΑΤΖΗ-ΙΩΑΝΝΟΥ, Ρόδου: Ἡ σειρά ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9 εἶναι ἀνεξαρτήτως προσώπων, ἀγαπητὲ φίλε. • Ι. ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΝ, Πειραιεύς: Ὁ τόμος κάνει 20 δρχ. μαζί μὲ τὰ ἐξοδα ἀποστολῆς καὶ τῆς διβλιοδεσίας, ἀγαπητέ μου. Τὸ «ΣΗΜΑ» δὲν χρειάζεται νὰ τὸ στείλῃς. • ΚΥΡ. ΝΟΝΗΝ, Ἀθήνας: Ὁ Τόμος σοῦ ἐστάλη δωρεάν ὅπως τὰ ζήτησες, φίλε μου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ φιλικὰ σου αἰσθήματα. • Γ. ΑΡΜΠΟΥΖΗΝ,

Τιτάνων που ήθελε να εξαλείψει μικρό, ανεπαίσθητο σημαδάκι, κάθε ζωή πάνω από τον κόσμο του και με το σκοτεινό βασίλειο των Έγκάτων που παρά λίγο να αφανιστή κι' αυτό από το τρομερό Ραδιενεργό Τέρας, μικραίνει δλοένα. Σβήνει μέσα στο Χάος... Δεν απομένει παρά ένα τεία και έρωτηματικά...

ΤΕΛΟΣ

(Έλληνικό κείμενο ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

νησία σου για τον τόμο του ΤΑΝ. Από την άλλη όμως, λές στο γράμμα σου «από την περασμένη Πέμπτη» και δεν έχεις επάνω σ' αυτό καθόλου... ήμεροηγία! Επομένως, η περασμένη Πέμπτη μπορεί να είναι και μόλις πριν... δυο μέρες! Άς είναι. Έλπίζω όταν θα διαβάξης αυτές τις γραμμές ναχης λάβη πιά τον τόμο σου. Ευχαριστούμε τον φίλο σου Θ. Σταυροπούλο για τους χαιρετισμούς του. ● Α. ΤΣΑΚΩΝΑ, Πειραιεύς: Το διαφημιστικό ύλικό μας τέλειωσε, φίλε Άνδρέα. Πές στον φίλο σου Ίω. Καίλλαν, πως τον εύχαριστώ για την αγάπη του και να κάνη ύπομονη. Μόλις τυπώσωμε καινούργιο θα του στείλω. Δυστυχώς τις Κυριακές είμαστε κλειστά, αλλά τις καθημερινές είμαστε ανοιχτά από το πρωί μέχρι τις 8.30 το βράδι. Κι' έμεις θα θέλαμε να σε γνωρίσωμε όπως δλους τους καλούς φίλους. ● ΔΗΜ. ΠΥΤΙΝΗΝ, Κιάτον: Μας στέλνεις 10 δραχμές για διβλιοδεσία του πρώτου και... δευτέρου τόμου, αλλά δεν μας στέλνεις τα τεύχη σου!! Επίσης πρέπει ναχης υπ' όφει σου ότι ο κάθε τόμος επιβαρύνεται με 2 δραχμές ακόμα για τα ταχυδρομικά. Πότε θα στείλης τα τεύχη για να σου τα δέσωμε; Κρατάμε τις 10 δραχμές στη διάθεσί σου και περιμένωμε γράμμα σου ή τα τεύχη. ● ΑΝ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πυργέλα: Ο τόμος σου έστάλη αγαπητέ μου. Σ' εύχαριστούμε για τα καλά σου λόγια. ● Αγαπητέ Α. ΝΤΑΡΑ-ΔΗΜΟ, Ν. Έλβεγία, σου στείλαμε τον Τζόε μενούμερο. Όσο για τα πρώτα ζώα της «πινακοθήκης» — από 1—6 τεύχη — δεν είχε προκηρυχθή ακόμα ο διαγωνισμός μας. Σ' εύχαριστούμε για τον ενθουσιασμό σου. ● Γ. ΠΑΛΑΙΣΤΑΚΗΝ, Χίος: Σ' εύχαριστούμε πολύ, φίλε μου και συχαρητήρια για την ίδρυσι της διάδος «ΤΑΝ» της νησου σας. Ο Γ. ΠΑΧΟΣ είναι παλιός γνώριμός μας. Σ' αυτόν και στους Κ. Χ' ΜΙΧΑΛΗ, Γ. ΜΟΥΣΑΤΣΟΝ, Μ. ΦΡΑΓΚΙΑΝ, Ν. ΦΑΦΑΛΙΟΝ, Α. ΚΟΥΚΟΥΤΙΑΝΟΝ και σ' δλους τους άλλους φίλους μας θεομά εύχαριστώ. Για την συλλογή σου, δεν έχει σημασία αν είναι το ίδιο πρόσωπο με πολλά νούμερα. Καλή έπιτυχία. ● Κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΝ, Άλικαρνασσού 68 Άθηναι: Το γράμμα σου μου προξένησε εξαιρετικήν εντύπωσι, αγαπητέ μου φίλε. Όμολογώ ότι είναι το πιο θερμό και συγκινητικό απ' όσα έχω λάβει ως σήμερα. Αν δεν σου κάνει κόπο πέρασε από τα γραφεία μας να σε γνωρίσωμε. Τον τόμο σου θα τον διβλιοδετήσωμε δωρεάν για να δραβεύσωμε το ώραίο σου γράμμα. Για φέγγυ - βολάν μόλις τυπώσωμε θα σου στείλωμε. Η έκδοσις του ΤΑΝ δεν πρόκειται να σταματήσει εφ' όσον έχει φίλους σαν κι' εσένα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

“ΤΑΝ,”

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ Δρχ.	100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	25

Γραφεία: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ άριθ. 29 — 4ος όροφος
Άριθ. Τεύχους 15

Διευθόνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ: Δ)ντῆς: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπαναστα-
σίου 11. Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3, Προϊστάμε-
νος Τυπογραφείου: Ἀμφίων Ταβουλάρης, Περισσός, Μακεδονίας 9.
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ : Ν. Σαρρῆν, ὁδός ΛΕΚΚΑ 29

ἩΔΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1. Ὁ Γιὸς τοῦ Μυστηρίου.
2. «Σύμπαν Ι» — Εἰδικὴ Ἀπο-
στολή.
3. Τρόμος ἀπὸ τὸν πλανήτη ΝΟ-
ΒΑ !
4. S. O. S. — ἡ Γῆ κινδυνεύει.
5. Φτερωτοὶ Γίγαντες.
6. Τὸ τρομερὸ Μυστικόν.
7. Ἐξώκοσμη Ἀράχνη.
8. Περιπλανώμενος Πλανήτης.
9. Ὁ Νάνος.
10. Ὁ Παγωμένος ΒΑΑ.
11. Ἐναντίον τῶν καταχθονίων.
12. «Σύμπαν Ι» Δὲν ἀπαντᾷ.
13. ΟΥΡΜΠΑ : Ἡ κοιλάδα τοῦ
τρόμου.
14. Τὸ τέρας τῶν ἐγκάτων.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30)

ΜΠΟΥΟΥΟΥΟΥΜΜΜ!

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ!

**ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΤΗΚΕ ΠΟΤΕ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΠΙΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**

ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

“Ο ΤΖΙΠΣΥ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ”

i i i i i i i

ΞΑΦΝΙΚΑ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ
ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΑΞΕ ΤΟΝ ΜΙ-
ΚΡΟ ΔΙΑΚΟΠΤΗ ΤΟΥ ΠΟΡΤΑ-
ΤΙΦ. ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΤΙ ΤΡΟΜΕΡΟ.
ΕΝΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΠΛΑΣΜΑ ΦΑ-
ΝΕΡΩΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ.
ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΕ ΨΕ-
ΛΩΡΙΑ ΧΕΡΙΑ ΠΟΥ ΑΠΛΩΘΗΚΑΝ
ΜΟΝΟΜΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ ΤΗΣ. Η ΣΑΛ-
ΛΥ ΞΕΦΩΝΙΣΕ ΜΕ ΦΡΙΚΗ.

2. ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ Η
ΓΕΝΝΑΙΑ ΚΟΠΕΛ-
ΛΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ
ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΑΔΕΧ-
ΘΗ ΓΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ
ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΕΜ-
ΦΑΝΙΣΙ. ΑΝΟΙΓΟ-
ΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΠΙΖΟΝΤΑΣ
ΠΩΣ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΘΑ
ΧΑΝΟΤΑΝ ΑΠΟ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ. ΤΟΥ
ΚΑΚΟΥ ΟΜΩΣ, ΤΟ
ΦΟΒΕΡΟ ΟΝ ΗΤΑΝ
ΠΑΝΤΑ ΕΚΕΙ ΜΠΡΟ-
ΣΤΑ ΤΗΣ. ΤΑ ΧΕ-
ΡΙΑ ΤΟΥ ΟΛΟ ΚΑΙ
ΖΥΓΩΝΑΝ ΣΤΟΝ
ΛΑΙΜΟ ΤΗΣ...

2. Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΟΙΜΩΤΑΝ.
 ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΕΤΟΙΑ ΩΡΑ; ΦΩΝΑΞΕ ΝΕΥΡΙΑΣΜΕΝΟΣ, ΜΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΗΡΕΜΗΣΕ ΑΝΟΥΓΟΥΝΤΑΣ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ.

2. ΑΠΛΩΣΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΝΑ ΤΡΑΒΗΣΗ ΤΟ ΚΟΡΔΟΝΙ ΤΟΥ ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΥ ΤΗΣ, ΜΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ. ΤΟΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΗ ΤΟΝ ΤΟΜ.

3. ΕΙΝΑΙ ΦΟΒΕΡΟ ΤΟΜ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ Η ΚΟΡΕΛΛΑ ΜΕ ΦΡΙΚΗ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ. ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΗΡΘΕ ΕΔΩ ΣΤΟ ΔΕ ΜΑΤΙΟ ΜΟΥ. ΘΕΛΕ ΝΑ ΜΕ ΠΝΙΞΗ!

4. ΣΑΛΜΥ! ΕΚΑΝΕ ΑΥΣΙΤΗΡΑ Ο ΤΟΜ. ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΠΟΤΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣΩ ΤΕΤΟΙΕΣ ΑΝΟΗΣΙΕΣ ΑΠΟ ΣΕΝΑ! ΠΑΡΕ ΜΙΑ ΣΟΔΑ ΚΑΙ ΠΕΣΕ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΩΣ.